

V
L
Ă
S
T
A
R
E

SINĂIENE

ANUL IX, Nr. 9/ MAI 2016
REVISTA ȘCOLII „PRINCIPESA MARIA“ SINAIA

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator revistă

Prof. înv. primar Lucia FLOREA
Prof. Mihaela DRĂCEA

Redactori

Prof. înv. primar Claudia STĂICUȚ
Secretar Marița LIXEANU

Tehnoredactare

elev Florea Andreea – cls. a V-a A
elev Alexia Pavel – cls. a IV-a B
elev Rareș Neagoe – cls. A IV-a B

Director Școala „Principesa Maria“
Prof. Mihaela DRĂCEA

EDUCAȚIA SCHIMBĂ SINAIA!

Investiția cea mai bună a unui popor este în educația copiilor! A fost și principiul după care m-am ghidat în cele trei mandate, în care am acordat un interes deosebit îmbunătățirii calității învățământului sinăian.

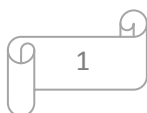
Pornind de la lucrările curente până la cele majore ale infrastructurii, de la organizarea unor activități prin care performanța să fie stimulată, an de an, în proiectele administrației sinăiene s-au regăsit și cele care au avut în prim-plan școala și relația profesor-elev-părinte!

Este o relație extrem de importantă pentru copilul de azi și adultul de mâine, cel care are nevoie de o îndrumare și de modele. Și mi-aș dori ca printre sfaturile pe care elevii Școlii Gimnaziale „Principesa Maria“ le primesc atât la școală, cât și acasă, să fie și cel ca, după finalizarea studiilor universitare, să revină la Sinaia unde să pună în practică tot ceea ce-au învățat acolo. Pentru că ne dorim ca toate proiectele începute de noi, gândite pe termen lung și foarte lung, să aibă continuitate. Acest lucru îl puteți face voi! Când ești „de-al casei“ muncești nu doar cu mintea sau fizic, ci și cu sufletul, iar rezultatele vor fi, cu siguranță, cele scontate!

Continuăm proiectele în Educație, continuăm să investim în voi, să vă oferim totul pentru că schimbarea în bine vine de la o societate sănătoasă și educată!

LA MULȚI ANI!

VLAD OPREA, PRIMARUL ORAȘULUI SINAIA

PUNTE ÎNTRE GENERAȚII

Potrivit Dicționarului Explicativ al Limbii Române, termenul „punte“ poate fi folosit și în expresia „Punte de scăpare“, însemnând un mijloc de a trece peste o dificultate, de a ieși dintr-un impas. O punte formată între generațiile umane este un mijloc de a evita dificultățile de comunicare între părinți și copii, între bunici și nepoți, chiar între profesori și elevi care fac parte, de cele mai multe ori din generații diferite.

Fiecare generație prezintă caracteristici sociale, morale, comportamentale, psihice, educaționale distincte, iar o punte, o legătură între generații este absolut necesară în contextul evoluției umane. Oamenii pot învăța unii de la ceilalți chiar dacă fac parte din generații diferite și mai ales atunci când este vorba de învățarea elevilor de către profesorii lor.

Comunitatea care se formează într-o școală nu poate dura decât dacă profesorii împreună cu elevii găsesc punți de comunicare în cadrul unor activități comune, activități educative care să conducă spre respect reciproc, înțelegere, uniune și care să creeze o atmosferă relaxantă de învățare, pentru elevi și de transmitere a cunoștințelor, de către profesor.

Odată realizate aceste legături, comunitatea din școală este mai unită, schimburile de idei, cunoștințe au dublu sens de transmitere-recepționare, profesori-elevi, dar și elevi-profesori.

Am cunoscut profesori în pragul pensionării pe care elevii îi așteptau încă cu drag la ore. M-am întrebat cum reușesc, la o vârstă la care marea majoritatea a profesorilor își doresc doar venirea zilei în care se vor retrage din activitatea școlară, să mai mențină o punte cu elevii lor, elevi care își doreau doar să asculte din nou și din nou poveștilor profesorilor mult îndrăgiți.

Unul dintre acești profesori avea specialitatea educație fizică. În anul premergător pensionării era singurul profesor, din școala unde predam în acea perioadă, care organiza trei tipuri de cercuri ale elevilor, cu teme total diferite: lucrul manual - traforaj, creație literară și ecologie. L-am întrebat curioasă de ce aceste trei teme sunt obiectul cercurilor conduse de dumnealui. Răspunsul a fost: „Elevii, copii au nevoie de punți. Cele trei teme au fost alese special pentru a crea o punte între lucrul cu lemnul pe care poți grava creațiile literare ale copiilor, după ce au colectat fragmentele de lemn în excursii în care au învățat de la ce copac provine lemnul respectiv. Creați punți și veți ajunge la inimile elevilor voștri! Diversificați disciplina pe care o predați și copiii vor ști că vă pricepeți să faceți și altceva decât să intrați în clasă și să expuneți o lecție! Punțile create între voi și elevii voștri vor fi ținute minte de către aceștia și își vor face propriile punți cu generațiile ce le vor urma!“ Profesorul înțelegea prin punte o cale dus - întors, astfel încât își dorea să învețe de la elevii dumnealui noțiuni de utilizare a calculatorului, cercul de creație literară având loc, întotdeauna, în laboratorul de informatică. Învăța care sunt cele mai actuale echipamente pentru practicarea alpinismului de la elevii săi, iar aceștia învățau din poveștile de viață ale bătrânului, dar mereu tânărului, profesor de sport.

Este unanim acceptat faptul că neînțelegerile între generații sunt cauzate de lipsa comunicării adecvate. Comunicarea adecvată între generații poate fi unitară atunci când ideile, convingerile, idealurile sunt percepute în același mod. Oare nu fiecare generație a avut, are și va avea propriile convingeri, idealuri, idei, visuri? Părinții noștri ne spuneau: „pe vremea mea...“, noi spunem copiilor noștri: „pe vremea mea...“ și cu siguranță și copiii noștri vor spune același lucru nepoților noștri. Fiecare generație are propria identitate. Ar fi o greșeală să negăm asta sau, mai grav, să încercăm să schimbăm eu-l noilor generații.

La acest moment al vieții noastre de profesori încercăm să urmăm exemplul profesorului înțelept, să nu provocăm adâncirea „prăpastiei“ dintre profesorii și elevii generației actuale. Am învățat că, să înveți ceva nou pe cineva este mult mai ușor decât să schimbi ceva deja învățat, părinții fiind cei pe care a trebuit să îi convingem de necesitatea conectării lor directe la preocupările copiilor lor. Înconjurați de entuziasmul copiilor, prin puterea de persuasiune pe care o au de obicei copii asupra părinților, aceștia au înțeles că acțiunile comune, inițial văzute ca fiind copilărești, chiar stânjenitoare pentru niște adulți, au drept scop cunoașterea copiilor în alt context decât cel strict familial, că interacționarea duce la cunoaștere, iar aceasta la punți pentru o viață întregă.

Vrem să-i provocăm să fie educatorii propriilor copii, astfel părinții își vor recăpăta dorința de învăța cum să comunice cu copiii lor chiar și numai prin prisma „predării“ unor lecții de viață. Puși în fața propriilor copii deveniți elevii lor, părinții-profesori vor dori să se prezinte exemplar, să devină modele de urmat pentru copii.

Punțile intergeneraționale trebuie realizate de fiecare generație în parte, trebuie să le privim, fiecare dintre noi ca pe o obligație morală, socială, ca pe un drept intergenerațional. Pentru a putea pune în practică acest drept trebuie să îmbogățim lumea reală, simplificată la maxim în acest moment, cu obiective realizabile care să conducă la îndeplinirea obligațiilor generațiilor actuale, obligații pe care le avem față de generațiile trecute și viitoare.

Este datoria noastră, a profesorilor să cunoaștem nevoile elevilor noștri, să le anticipăm pentru a ști ce fel de punți să formăm cu aceștia. Principala nevoie pe care am identificat-o la generația actuală de elevi este cea de a comunica cu oamenii din jur, cu profesorii, părinții care au uitat legăturile pe care le aveau, la rândul lor, cu persoanele din toate categoriile sociale.

Pentru ca să putem realiza punți de comunicare intergeneraționale trebuie să realizăm întâi punți intrageneraționale. Am constatat că o clasă de elevi funcționează ca un tot unitar numai dacă profesorii comunică între ei, dacă părinții elevilor acelei clase se cunosc și realizează că nevoile copiilor lor sunt comune, putând fi rezolvate prin acțiuni care să transfere generației actuale ceea ce au primit de la generațiile anterioare.

Avantajele create prin existența comunicării continue între generații, a respectului pentru realizările generațiilor trecute și a conștientizării obiectivelor generațiilor viitoare se vor reflecta pozitiv asupra lumii în care trăim și vom trăi!

**PROFESOR MIHAELA DRĂCEA,
DIRECTORUL ȘCOLII GIMNAZIALE „PRINCIPESA MARIA“
ORAȘUL SINAIA**

**REZULATE LA OLIMPIADE ȘI CONCURSURI
ANUL ȘCOLAR 2015-2016**

CICLUL PRIMAR

Nr. Crt.	NUME ȘI PRENUME ELEV	CLASA	PREMIUL	DISCIPLINA	CADRUL DIDACTIC
1.	MANEA BIANCA	a IV-a A	PREMIUL al III-lea	EDUCAȚIE CIVICĂ	Învățător DAVID IOANA
2.	TOPE ILINCA	a IV-a A	PREMIUL al III-lea		
3.	BANU ALEXANDRA	a III-a A	MENTIUNE	EDUCAȚIE CIVICĂ	Prof.înv.primar POPA SIMONA
4.	BANU ANDREEA	a III-a A	MENTIUNE		
5.	NEAGOE RAREȘ	a IV-a B	MENTIUNE	EDUCAȚIE CIVICĂ	Prof.înv.primar FLOREA LUCIA
6.	NEGREA ALEXANDRA	a IV-a B	MENTIUNE		
7.	ȘERBAN CODRESI MIRA	a IV-a B	MENTIUNE	ȘAH	Prof. RĂCĂTEȘ RUXANDRA
8.	BRUTARU RADU	a III-a A	PREMIUL al III-lea	MATEMATICĂ LUMINA MATH	Prof.înv.primar POPA SIMONA
9.	BANU ALEXANDRA	a III-a A	MENTIUNE		
10.	NEAGOE RAREȘ	a IV-a B	PREMIUL al III-lea	MATEMATICĂ LUMINA MATH	Prof.înv.primar FLOREA LUCIA
11.	GHIDOVEANU ANA	a IV-a B	MENTIUNE		
12.	CRISTEA RAISA	a III-a B	LOCUL al III-lea	FOTBAL FEMININ	Prof. RĂCĂTEȘ RUXANDRA
13.	GHIDOVEANU ANA	a IV-a B			
14.	POPA IOANA	a IV-a B			
15.	BANU ALEXIA	a IV-a B			
16.	ANDRONE MIRUNA	a IV-a B			
17.	SAVU ALICIA	a IV-a B			
18.	SOARE MĂDĂLINA	a IV-a B			
19.	LEMNARU TEODORA	a IV-a B			
20.	NEGREA ALEXANDRA	a IV-a B			
21.	ȘERBAN CODRESI MIRA	a IV-a B			

REZULTATE FULG DE NEA EDIȚIA 2016

Nr. Crt.	NUME ȘI PRENUME ELEV	LOCUL
1.	PREDA MĂDĂLINA	I
2.	TRĂISTARU RĂZVAN	I
3.	VLĂSCEANU DARIA	I
4.	DOINARU MARIA	II
5.	LIVADARU MARIA	II
6.	SISEA SABIN	II
7.	CIUBOTARU ALEXIA	II
8.	VASILE DARIUS	III
9.	IORDAN TEFANȘ	III

REZULTATE LA OLIMPIADE ȘI CONCURSURI ANUL ȘCOLAR 2015-2016

CICLUL GIMNAZIAL

Nr. Crt.	NUME ȘI PRENUME ELEV	CLASA	PREMIUL	DISCIPLINA	CADRU DIDACTIC
1.	NECULAE ANDREI FABIAN	a VI-a A	PREMIUL al III-lea	MATEMATICĂ	Prof. VLAICU RODICA
2.	MARINA MARIA	a V-a A	MENȚIUNE		
3.	GRIGORE VLAD	a VII-a B	MENȚIUNE	MATEMATICĂ	Prof. MOLDOVEAN U DRAGOȘ
4.	BĂRBUȚĂ PATRCIA	a V-a A	PREMIUL al III-lea	LIMBA ROMÂNĂ	Prof. ANGHEL DIANA
5.	ISTRATE DELIA	a V-a A	MENȚIUNE		
6.	DINU IONUȚ	a VII-a B	PREMIUL al II-lea	GEOGRAFIE	Prof. FIRĂSTRĂERU MĂDĂLINA
7.	GRIGORE VLAD	a VII-a B	PREMIUL al III-lea		
8.	TOFAN ALEXANDRA	a VIII-a A	MENȚIUNE		
9.	MARINA MARIA	a V-a A	MENȚIUNE		
10.	JUGĂNARU DIANA	a VI-a A	MENȚIUNE		
11.	GRIGORE VLAD	a VII-a B	PREMIUL		

			al II-lea		
12.	BANU ȘTEFANIA	a V-a B	MENȚIUNE		
13.	ALDEA ALEXANDRA	a V-a A	MENȚIUNE		
14.	BERNAȚCHI IOANA	a VI-a B	MENȚIUNE		
15.	DINU IONUȚ	a VII-a B	MENȚIUNE		
16.	ZĂVOIANU IOANA	a VII-a A	PREMIUL I	LIMBA FRANCEZĂ	Prof. RĂDULESCU RODICA
17.	POPA VANESSA	a VII-a A	PREMIUL al II-lea		
18.	CUCU ANDREEA	a VII-a B	MENȚIUNE	LIMBA FRANCEZĂ	Prof. MARIN MĂDĂLINA
19.	TOFAN ALEXANDRA	a VIII-a A	PREMIUL I		
20.	PĂUNESCU ANDREI	a VIII-a A	MENȚIUNE		
21.	GRIGORE VLAD	a VII-a B	PREMIUL al III-lea	BIOLOGIE	Prof. DRĂCEA MIHAELA
22.	DRĂCEA ANA	a VI-a A	MENȚIUNE	ECOLOGIE	Prof. DRĂCEA MIHAELA
23.	NECULAE ANDREI	a VI-a A	MENȚIUNE	ȘAH	Prof. RĂCĂTEȘ RUXANDRA
24.	BULETE NICOLAE	a VI-a A	MENȚIUNE		

Pe data de 7 mai 2016 va avea loc Faza județeană a Olimpiadei de biologie clasele V–VI, iar pe 14 mai 2016 elevii claselor a VI-a și a VIII-a vor fi prezenți la faza județeană a Olimpiadei de Științe pentru juniori, olimpiade la care elevii școlii „Principesa Maria“ participă anual, obținând premii numeroase.

GÂNDURI PENTRU ȘCOALA MEA ..,

BUCUR LIDIA-ANA - ȘEF DE PROMOȚIE 2000

Pentru mine „școala“ n-a fost și nu va fi un simplu cuvânt. Școala înseamnă „acasă“, înseamnă locul în care m-am format, înseamnă imaginea profesorilor mei dragi și a prietenilor adevărați. Ei m-au încurajat, ei mi-au apreciau întotdeauna rezultatele de la concursurile școlare.

Am intrat la școală în anul 1992, timp în care școala își căuta o noua deschidere. Am avut norocul să am o foarte bună învățătoare, pe doamna Aurelia Constantin. Apoi, au urmat niște profesori extraordinari, care m-au ajutat să urc pe treptele cunoașterii. Fiecăruia îi păstrez un loc în inima mea.

Am avut-o ca dirigintă pe d-na profesor Veronica Vasiliu, un om deosebit, care a știut să ne formeze ca oameni, să ne dea sfaturi utile pentru toată viața.

Tuturor le port o adâncă recunoștință.

Poate nu întâmplător lucrez acum, la Paris, în domeniul educației, fiind consultant pe educație.

După clipe de nostalgie, rememorând anii de școală petrecuți în Școala „Principesa Maria“ din Sinaia, pot spune „viață lungă“ acestei minunate școli, sănătate și putere de muncă tuturor: profesori, elevi și părinți.

BOGDAN FĂLCESCU - ȘEF DE PROMOȚIE 2006

Primesc un telefon de pe un număr pe care nu îl am memorat. Sunt într-o discuție la birou. Nu am obiceiul să răspund la telefon când am întâlniri. Deranjează. Trimit mesaj că nu pot vorbi. Aflu că mă caută doamna directoare Drăcea. Când revin cu apel, primesc invitația de a scrie câteva rânduri pentru revista școlii copilăriei și adolescenței mele. Apar încă pe panoul școlii ca fiind șef de promoție al generației 2002-2006. Aflu cu surprindere asta. Sigur că sunt onorat, foarte bucuros și încântat. Găsesc interesant faptul că doamna profesoară Drăcea – profesoara mea de Biologie din clasa a 12-a – îmi activează, practic, amintiri despre vremea în care eram copil și adolescent în formare. Sigur, acum în altă calitate – de director. Viața asta e un cerc. Sau o multitudine. Care se închid perfect, rând pe rând.

Școala Generală cu clasele I-VIII Nr. 2 Sinaia. Acesta e locul transformării unui puști timid de 7 ani într-un adolescent de 15 ani iubitor de cultură generală, cu încredere în sine că

poate schimba bucăți de lume, cu energia și motivația de a privi și pași spre lume întru descoperire. Au fost ani buni, au fost ani plini. Școala pentru mine a fost o plăcere, o bucurie, o călătorie prin lumi diverse din care am ales ce îmi place și ce nu, ce îmi doresc să cultiv pe mai departe și ce las la o parte. Învățam și citeam nopțile, când era liniște deplină. Cu pasiune devoratoare. În acei ani, am învățat, de exemplu, capitalele tuturor țărilor lumii și poziționarea lor pe hartă. Nu le-am uitat nici azi, când am avut șansa să vizitez destule dintre ele. Atunci am învățat gramatica limbii române de-a fir a păr, cu toate aspectele ei complicate. Și asta nu se uită. Acei ani sunt cei în care engleza a fost o prioritate la care lucram continuu. Și încă lucrez. Sportul a jucat și el un rol-cheie. Primele competiții de baschet în afara școlii și primele meciuri de tenis în școală nu se uită. N-aș fi fost în măsură să scriu aceste rânduri despre Școala Mea, despre copilăria și adolescența mea dacă nu ar fi existat în acei ani profesori pasionați, oameni vertebrali, intelectuali remarcabili, care și-au pus timpul exclusiv în slujba elevilor și școlii: doamna învățătoare Brânzea, doamna profesoară Cioroianu, diriginta mea, doamna profesoară Banu, doamna profesoară Vasiliu, domnul profesor Calciu, domnul profesor Banu, doamna profesoară Gramaticu.

Părinții mei, așa cum e firesc, au jucat un rol esențial pe parcursul întregului proces de formare a mea prin educație atât în sistemul formal, cât și prin activități informale de implicare și responsabilizare. Chiar și astăzi opiniile lor sunt uneori determinante pentru adultul și profesionistul care caută zilnic să fie mai bun. Ai mei au meritul de a fi înțeles din vreme că e necesar să îi fii partener și prieten copilului tău, mai întâi de toate, să îi oferi libertatea de a se exprima, să îi îngădui (sau să îi dai aparența) să participe la deciziile privind viața familiei, să îi cultivi atitudinea socială și civică, să îl responsabilizezi. Și au mai înțeles că a învăța rămâne un act de voință a copilului, a elevului, oricâtă presiune ar pune părinții ori profesorii. Sigur că nici ei nu au fost perfecți, așa cum nici eu ca și copil nu am fost. Am avut dese dezbateri, ne-am supărat și ne-am împăcat, dar am simțit, fără dubii, că mereu mi-au fost cei mai fervenți susținători și protectori. Pentru asta îi apreciez, îi ador și le mulțumesc, dincolo de cuvinte.

Analizând ca adult atitudinea mea față de părinți și a lor față de copilul din mine, realizez că „profesia” de părinte este, fără îndoieli, una dintre cele mai complicate din lume. A asuma responsabilitatea creșterii și formării unui copil, unui caracter, unui suflet, unei minți impune implicare până la Dumnezeu, dedicare, ceva psihologie, tact, doze infinite de iubire și grijă. Nu oricine este ori poate deveni bun părinte. E nevoie de antrenament, de pregătire, de disponibilitate pentru a învăța. Întrevăd că, exact în măsura în care există școli generale și gimnaziale pentru copii, care îi formează pentru viață la nivel de cunoștințe și minime instrumente sociale, ar trebui create școli ale părinților (potențiali) care să-i antreneze, să-i învețe pe aceștia să exercite această „profesie”. Pentru că eu cred că acesta e un proces întru devenire, nu un dat. Cum îmi doresc de pe acum trei copii pe care să îi cresc armonios, voi fi primul care se va înscrie la Școala Părinților. Poate în maniera asta vom vedea mai puțin copii frustrați, maltratați, căzuți în depresie, lipsiți de afecțiune și de suportul pentru a-și începe viața adultă cu energia și motivația imperative pentru a reuși.

ALEXANDRU POPA – ȘEF DE PROMOȚIE 2015

Să fiu un elev de nota 10 nu mi-a fost greu. Am învățat, dar nu mi-am făcut un scop de a lua întotdeauna numai nota maximă. Dacă ești conștient că ceea ce înveți îți va fi de folos în viitor, totul vine de la sine. Nu cred că există o rețetă a succesului. Pur și simplu, cred că trebuie să fii serios și perseverent.

Performanța de a termina școala ca șef de promoție nu este doar meritul meu. Este și meritul părinților mei, care m-au sprijinit foarte mult, dar și meritul tuturor celor care mi-au fost dascăli.

Am participat cu interes la olimpiadele și concursurile școlare, în fiecare an școlar reușind să obțin cel puțin un premiu. Pentru acest lucru, trebuie să le mulțumesc profesorilor care au avut încredere în mine.

În această școală mi-au crescut aripile cu ajutorul cărora am zburat într-un loc predestinat, spre o carieră militară. Școala „Principesa Maria“ a fost, rămâne și va fi școala mea de suflet.

Ca mamă a unui elev șef de promoție, nu pot decât să-mi exprim mândria. Nu știu când a trecut timpul și parcă mai ieri pășeam alături de Alexandru pe porțile școlii „Principesa Maria“. Dar un lucru sigur îl știu: alegerea acestei școli a fost primul pas spre cheia succesului fiului meu.

Educația de calitate primită în această școală a făcut ca Alexandru să se îndrepte spre performanță.

Trebuie să menționez că l-am sprijinit, dar am încercat să nu-l „sufoc“. Un părinte căruia îi pasă de copilul său trebuie să aibă o legătură permanentă cu școala: să colaboreze, să sprijine, să se informeze etc.

Consider că relația școală-părinți are un rol foarte important în privința succesului școlar.

Îmi doresc ca și fiul mai mic, Cristian, aflat la început de drum, să-i calce pe urme fratelui său.

Simona Popa –părinte

CLASA a I-a A

CUM PUTEM TRATA ADHD ?

Prof. înv. primar FLORICA BUCUR

„ Spune-mi și eu uit
Învăță-mă și îmi amintesc
Implică-mă și învăț.“
Benjamin Franklin

Școala nu este întotdeauna o joacă plăcută. Învățarea presupune deseori efort și concentrare. Cadrele didactice sunt interesate să ajute elevii să devină atrași de învățare, să fie motivați și curioși. Cu toții, învățători și părinți, aspirăm la rezultate școlare tot mai bune.

Ce facem cu copiii hiperactivi? Să recunoaștem că întâlnim astfel de cazuri din ce în ce mai des. Nu toți copiii energici suferă de acest sindrom. ADHD este sindromul deficitului de atenție și hiperactivitate. Abordarea specială în clasă constă în angajarea activă a imaginației și emoțiilor elevului. Gândirea copiilor este antrenată mai energic și mai profund atunci când emoțiile și imaginația lor sunt implicate.

Sindromul ADHD reprezintă tot mai mult o problemă de sănătate publică, efectele tratării neadecvate având implicații deosebit de grave în plan personal și social. Copiii cu ADHD au dezavantaje pe termen lung în dezvoltarea socio-emoțională, cu impact asupra familiei, colegilor, școlii și societății.

Cum recunoaștem copiii cu ADHD? Specialiștii clasifică comportamentul acestora în două categorii: slaba capacitate de concentrare a atenției și impulsivitate - hiperactivitate. Cel puțin unul din simptomele specifice se manifestă clar și constant înainte de vârsta de 7 ani:

- ✚ deseori nu reușește să fie atent la detalii sau face greșeli la teme, lucru;
- ✚ deseori nu ascultă/nu este atent atunci când i se vorbește direct;
- ✚ are dificultăți în organizarea sarcinilor și activităților;
- ✚ deseori evită, refuză, ezită sau manifestă neplăcere pentru o activitate ce presupune un efort mental susținut (cum ar fi temele de acasă);
- ✚ pierde deseori lucruri necesare activităților școlare: instrumente de scris, caiete, manuale;
- ✚ uită des în activitățile cotidiene;
- ✚ se joacă cu mâinile sau se mișcă permanent în scaun;
- ✚ părăsește scaunul său în sala de clasă;
- ✚ deseori se cațără sau aleargă atunci când acest lucru nu este permis;
- ✚ vorbește deseori excesiv;
- ✚ deseori se grăbește cu răspunsul înainte ca întrebarea să fie formulată;
- ✚ are dificultăți în a-și aștepta rândul;
- ✚ deseori întrerupe sau „se bagă“ între alții.

Identificarea sau diagnosticarea ADHD este însă mult mai complicată decât pare, neexistând niciun test obiectiv care să identifice biologic acest sindrom (tomograf, imagini cerebrale ș.a.).

Genialul Mozart suferea de ADHD, ca și multe alte personalități. Biografiile unor mari artiști, oameni de știință sau de afaceri reflectă clar simptome ale ADHD. Atât cadrele didactice cât și părinții trebuie să înțeleagă că un copil cu ADHD are întregul potențial pentru a avea o carieră de succes, o viață plină de împliniri personale și profesionale. Depinde numai de capacitatea cadrelor și a părinților de a sprijini elevul și de a adopta strategii diferențiate.

Există riscul ca un copil energetic sau „năzdrăvan“ să fie etichetat ca având ADHD. Sau ADHD să fie o scuză pentru părinții care nu reușesc să-i țină sub control pe copii. Acest diagnostic este bazat pe îndelungi observații, surse multiple, iar tratamentul farmaceutic să fie precedat de intervenții pe plan educațional.

Cu metode potrivite, cu sprijin și înțelegere, simptomele specifice hiperactivității pot fi convertite în avantaje importante pentru succesul școlar. Abordările diferențiate să fie dublate de consilierea familială și individuală. Medicația nu trebuie exclusă ca opțiune pentru tratarea simptomelor. Se impune colaborarea școală – familie – comunitatea medicală.

Personal, cred în rezolvarea problemelor prin multă înțelegere, răbdare și printr-o informare corectă a părinților. Confidențialitatea este o regulă a activităților de gestionare a situațiilor de criză educațională.

Bibliografie:

✚ Kieran Egan, Ștefan Popenici - „Educația elevilor hiperactivi și cu deficit de atenție“, Editura Didactica Press -2007, București.

CLASA a I-a B

PAS CU PAS ÎN COLABORAREA ȘCOLII CU FAMILIA

Prof. învă. primar ILIESCU TATIANA

„Unele lucruri probabil se schimbă, dar noi începem și sfârșim cu familia”
Anthony Bramdt

În societatea de astăzi, familia este definită prin modalități noi.

Recunoaștem că familiile sunt la fel de diferite, ca și membrii care le constituie.

Părinții sunt primele modele pentru soluționarea problemelor, cooperare și participare, ei îi educă pe copii pentru a deveni o parte a comunității și a unei societăți mai largi. Părinții au aceleași țeluri pentru copiii lor, pe care profesorii le au pentru toți copiii.

Cercetările au arătat că efectele unei colaborări a părinților și a școlii în asigurarea succesului fiecărui copil în toate domeniile de dezvoltare rezultă în dezvoltarea personală și intelectuală a copilului.

Atunci când copiii îi văd implicați pe părinți în activitățile școlare și colaborând cu învățătorul, se simt din ce în ce mai importanți. Toți copiii beneficiază dintr-o relație bună, prietenoasă între casă și școală, care permite construirea unor legături clare. Ei primesc mesaje că adulții importanți din lumea lor au grijă de ei. Atunci când un program tratează părinții ca parteneri activi ai învățătorilor, acest lucru determină copiii să acționeze într-un mod corespunzător.

Comunicarea eficientă creează încrederea reciprocă.

Părinții sunt cei mai importanți consultanți în înțelegerea mai bună a fiecărui copil.

Pentru ca o comunicare în ambele sensuri între părinți și învățători să aibă succes, învățătorul trebuie să folosească metode eficiente de ascultare.

Ascultarea atentă a părinților trimite mesaje de valoare pentru stabilirea unei relații deschise, susținute de ambele părți. Ceea ce urmează ilustrează direcția comunicării în cazul în care se folosește o ascultare activă ca instrument de comunicare.

Învățătorii și părinții în momentul comunicării trebuie să încerce să fie:

- **Prietenoși** – o persoană prietenoasă care comunică, încurajează oamenii, recunoaște contribuțiile celorlalți, exprimă deschis admirația și respectul și tinde să fie diplomat;
- **Relaxați** – o persoană relaxată care comunică este calmă și stăpână pe sine, nu este nervoasă în situații dificile și nu afișează un comportament nervos;
- **Atenți** – o persoană atentă care comunică poate să asculte cu plăcere o altă persoană, arată interes pentru ceea ce spune celălalt și reacționează deliberat în așa fel încât celălalt știe că este ascultat;
- **Vivace** – o persoană vivace care comunică are un contact vizual frecvent și susținut, folosește multe expresii faciale și adesea gesticulează;

- Deosebiți – o persoană deosebită care comunică, lăsând anumite impresii, poate fi ținut minte datorită stimulilor pe care îi transmite.

O școală cu un climat prietenos creează condiții pentru multe posibilități de implicare a părinților. O gamă întreagă de modalități de implicare a părinților include rolul tradițional de părinte, care asigură necesitățile de bază și siguranța copilului, până la asistența în formare și sprijinul material al clasei.

În această gamă, părintele acționează voluntar în mai multe aspecte ale vieții școlare.

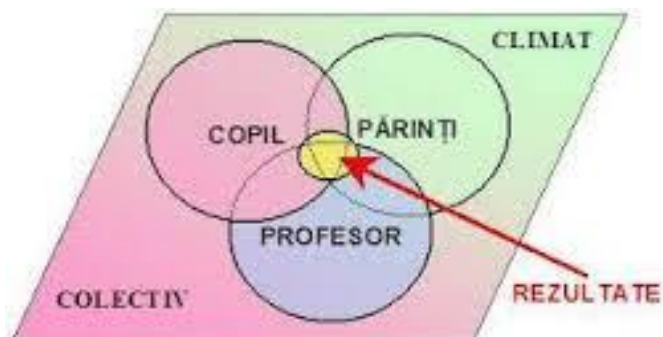
Câteva din sarcinile posibile ca voluntari pe care și le asuma pot fi:

- Coordonatori ai evenimentelor speciale;
- Părintele contactează resurse pentru programe speciale, ajută la dezvoltarea evenimentelor care sprijină o clasă sau la uniformizarea proiectelor.
- Asistenți științifici și de artă. Părinții ajută cu proiectele de artă și științifice care necesită ajutor în plus din partea unui adult.
- Ca voluntari, părinții își oferă timpul, resursele și talentele pentru a ajuta școlile la dezvoltarea unei tradiții de îngrijire a copiilor. Prin aceasta se construiește în cadrul comunității o relație de încredere și bune intenții în mod reciproc. Părinții își pot ajuta copiii în vârstă de șase, șapte sau opt ani să devină elevi mai buni printr-o varietate de modalități.

Toate familiile își doresc fericire și succes pentru copiii lor. Părinții pot asigura succesul copiilor lor manifestând un interes activ în interesele acestora și apreciindu-i pentru aceleași calități pe care le apreciază ei.

„Tratează-i pe oameni ca și cum ar fi ceea ce ar trebui să fie și ajută-i să devină ceea ce sunt capabili să fie.”

Johann von Goethe

CLASA a II-a A

A FI PĂRINTE...

Prof. înv. primar STĂICUȚ CLAUDIA

A fi părinte poate fi considerat o meserie care îți ocupă întreaga viață. Fără contract scris, fără program de lucru fix, fără concediu și, CULMEA, fără salariu. Totuși, este o meserie pe care mulți dintre noi o dorim fără să punem condiții.

Tema propusă anul acesta pentru revista școlii noastre a fost una care la început ne-a făcut să zâmbim și ne-a dus cu gândul la faptul că prin realizarea acestei teme, noi, dascălii, vom putea vedea prin ochii părinților elevilor noștri cum văd dumnealor școala la care își trimit zi de zi copiii.

Dacă anul trecut am vrut să vedem viziunea elevilor despre școală și să fim părtași la visele lor despre cum văd ei școala în viitor, anul acesta am vrut să aflăm și părerea părinților. Această temă a fost aleasă din dorința de a înțelege nevoile, așteptările și idealurile spre care țințesc oamenii care le-au dat viață elevilor pe care noi îi îndrumăm. Chiar dacă expresia „nouă ne pasă de părerea dumneavoastră“, poate părea un clișeu des folosit, în cazul școlii noastre este o realitate și am vrut să o dovedim încă o dată prin faptul că am dat frâu liber părinților de a-și exprima doleanțele în cadrul acestei reviste.

Așa au făcut și o parte din părinții clasei pe care o îndrum, respectiv clasa a II - a A și vă invit în cele ce urmează să vă delectați cu articolele dumnealor.

Părinții și școala

Motto: „Școala pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă“ - H.H. Stern - „Educația părinților în lume“.

Rolul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important între instituțiile de educație și familie. Toate eforturile depuse de părinți și dascăli trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiență și colaborare pentru a asigura cele mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor.

După părerea mea, singura cale de a forma copii buni este să devenim noi, ca părinți, mai buni. Nu este suficient ca un părinte să-și trimită zilnic copilul la școală pentru ca acesta să aibă rezultate bune. Implicarea părintelui în educația copilului său la școală și acasă, are un impact semnificativ asupra succesului său în viață.

Implicându-se activ în educația copiilor lor, părinții le transmit acestora un mesaj foarte important: că școala joacă un rol decisiv în viața lor și le arată faptul că sunt interesați de activitățile lor școlare.

Există modalități concrete prin care părinții se pot implica activ în educația copiilor:

- acasă – citind împreună cu copilul, discutând cu el, ajutându-l să-și organizeze timpul liber, verificându-i temele.

- la școală – interacționând cu doamna învățătoare despre cum și când are nevoie de ajutorul nostru ca părinți, oferindu-ne voluntari ori de câte ori putem.

Concluzionând, pot spune faptul că iubirea adevărată presupune să facem ceea ce este mai bine pentru copii, nu ce este bine pentru noi.

Cătălina Condurache –elev

Sincer să fiu, nu cred că aș vrea ca școala să fie altfel. Adică, școala în care copiii noștri să crească de la an la an, deschizând minunata carte a vieții, înconjurați de dragostea dascălilor și a părinților. Așa cum am făcut noi și părinții noștri.

Si totuși!

Trăim în alte timpuri. Societatea a evoluat cu pași incredibil de rapizi. Științele și tehnologia au atins culmi nebănuite. Comunicațiile au eliminat distanțele între oameni. Călătorim în spațiul cosmic, mașinării construite de mână și mintea omului cutreieră printre planete și ne transmit fotografii pe Pământ. Am început să cunoaștem, ceva mai bine, Universul în care trăim și chiar încotro se află el.

Și atunci?

Copiii noștri nu au cum să mai fie așa cum am fost noi!

Iar școala ar putea să fie un pic mai altfel...

Să nu fie o constrângere, ci o bucurie!

Să fie ca o grădină viu colorată, în care fiecare floare să iasă în evidență prin frumusețea ei. Să poată să le modeleze și sufletele, ca să înțeleagă ce înseamnă să-ți iubești aproapele.

Competiția să fie doar la știință, nu la partea materială.

Să-i apropie mai mult de natură, prin arte, muzică și sport.

Dar, ca școala să fie așa, ar trebui, în primul rând, ca noi, părinții, să fim, un picaltfel.

Cristian Dumitrescu – elev

Școala este o etapă foarte importantă din viața copilului meu, dar și pentru noi, părinții. Ne punem baza în această perioadă din viață deoarece au loc schimbări de caracter, de intelect și mai tot timpul suntem cu sufletul la gură pentru că dorim binele pentru copiii noștri.

Pentru mine școala reprezintă începutul drumului pe care copilul meu trebuie să-l străbată. Această instituție trebuie să ne garanteze siguranța de care avem nevoie să știm că copilul are la dispoziție toate mijloacele de dezvoltare, oameni capabili să-l educe și mai presus de toate, dascăli care să devină modele de urmat.

Cristina Apreutesei - elev

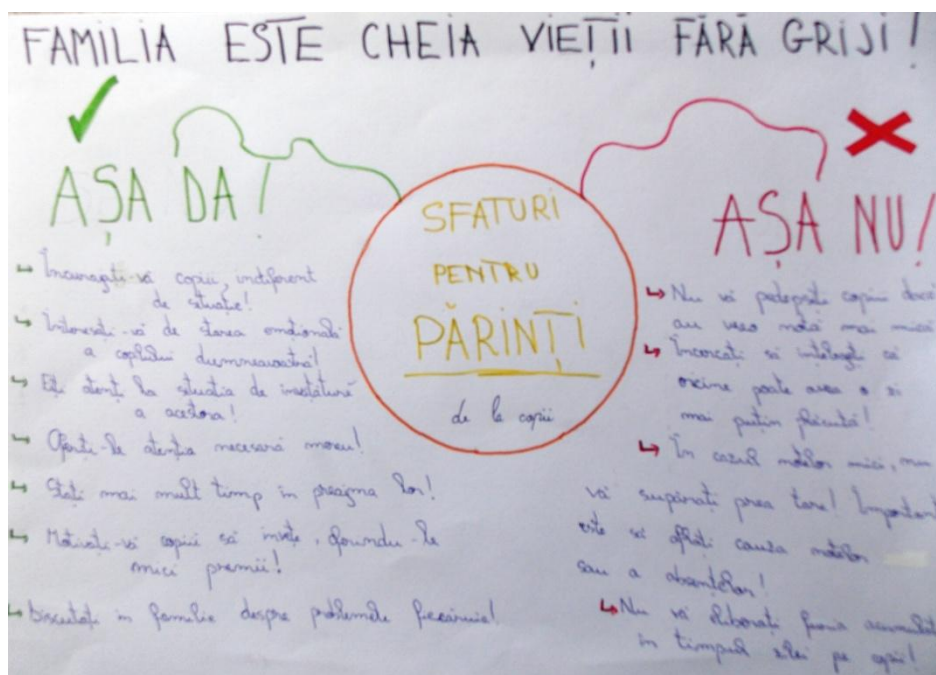
Ce e școala pentru mine?

Pentru mine ca părinte, școala este locu-n care,
Copiii mei învață zi de zi lucruri folositoare.
E locu-n care îi știu în siguranță,
Și unde învață cum să se descurce în viață!

În fiecare toamnă, când începe un an nou școlar,
Le pun de toate în ghiozdan și câteva speranțe-n buzunar,
Iar vara, eu sunt mândră ca o garofiță,
Când la serbarea verii, copiii mei au coroniță!

Știu că dascălii din școală sunt oameni deosebiți
De aceea cred mereu că-n școală copiii mei sunt ocrotiți
Eu îi învăț pe puii mei să fie buni și respectuoși
Și să nu uite că aici, în școală, sunt anii lor cei mai frumoși!

Elena Tănăsioiu – elev

*Sfaturi oferite de:
Clasa a VI-a A*

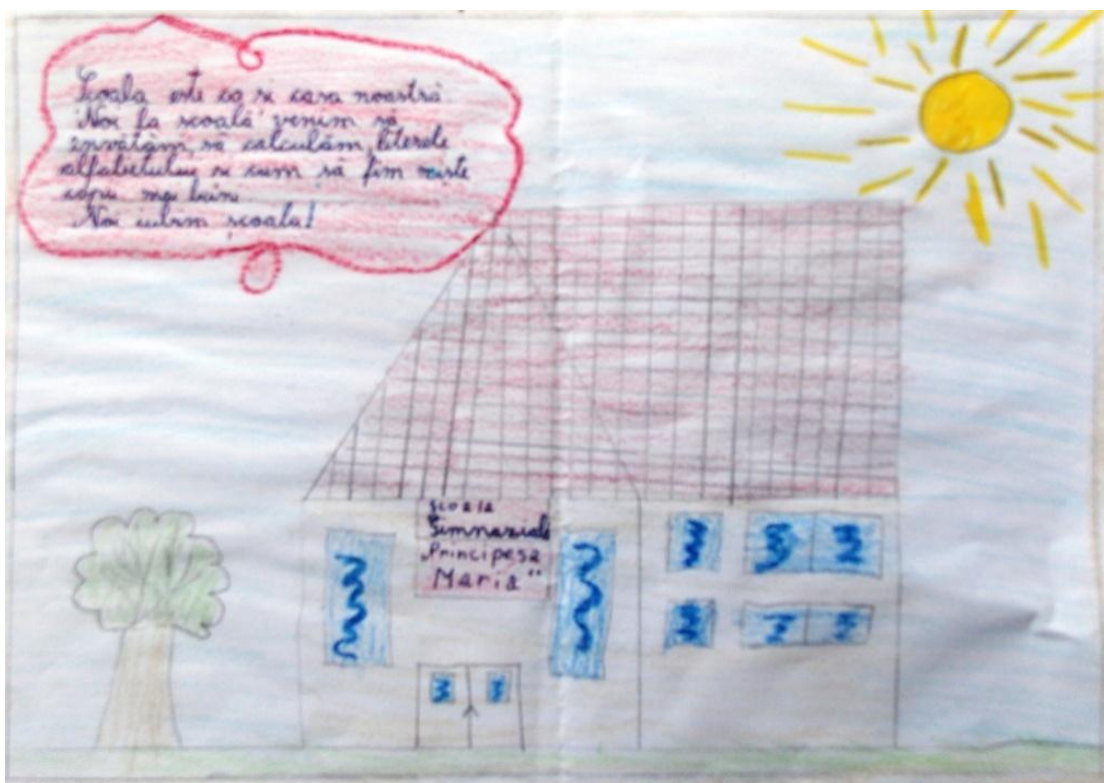
*Jugănaru Diana
Ozturk Melissa*

CLASA a II-a B

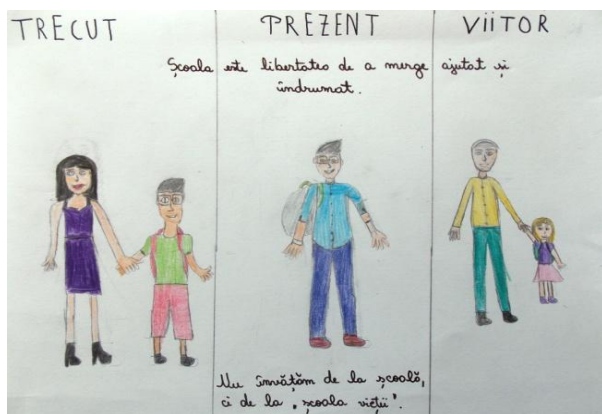
Meseria de ... părinte

Prof. învă. primar MOLDOVEANU FLORENȚA

Cu toții acceptăm ideea că a fi părinte este cea mai grea meserie. În acest sens, trebuie să conștientizăm faptul că în viața de părinte, fie biologic, fie la școală, după cum spunea și Paulo Coelho, un adult trebuie să învețe de la un copil să se bucure fără motiv, să nu stea locului niciodată, cum să ceară cu insistență ce își dorește. De asemenea, copiii trebuie crescuți pentru ei înșiși și nu pentru ce doresc părinții. Un model părinte - copil este acela în care, liberul arbitru este cel care predomina copilul. Aceasta este dovada de maturitate și de încredere pe care un părinte poate să o acorde celei mai prețioase bijuterii din viața sa, copilul.

*Desen realizat de:
Dogaru Alexandra*

Desen realizat de:
 Drăcea Ana
 Boteanu Cristiana
 Rădulescu Daria
 Andrei Antonia
 Muscalu Alice
 Mîndru Denis

Desen realizat de:
 Bulete Nicu
 Curcă Dănuț
 Mușat Ștefan
 Moacă Alex

Desen realizat de:
 Feraru Tudor
 Neculae Andrei
 Șupeală Silviu

Clasa a VI-a A

Desen realizat de:

Tofan Teodora
 Drăgună Daria
 Tronaru Ana-Maria
 Ghirculescu Loredana

CLASA a III-a A

Prof. înv. primar POPA SIMONA-GEORGETA

Părinții trebuie să știe cum să-și educe și să-și ajute copiii în orice situație. Au probleme, dar nu au curajul de a le spune, ori nu-și dau seama că au probleme. Ședințele cu părinții au rolul de informare, iar părinții trebuie să învețe să folosească informațiile în beneficiul copiilor.

Nu este suficient ca un părinte să își trimită cu conștiințiozitate copilul la școală în fiecare zi pentru ca aceasta să aibă succes. Implicarea părinților în educația copilului, la școală și acasă, are un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general.

Educația nu se poate limita la perioada școlarității, ci trebuie să urmărească toate dimensiunile existenței, să vizeze toate tipurile de competențe și să favorizeze toate formele de dezvoltare a personalității, ajutându-i pe oameni să-și înțeleagă locul în societate, să devină mai echilibrați, mai eficienți.

Interacțiunea și dialogul între generații contribuie la constituirea unei educații durabile. Educația părinților este o dimensiune a educației permanente, ei acordându-i-se astăzi o foarte mare importanță, deoarece presupune responsabilizarea părinților pentru viața familială și pentru sănătatea mintală și morală a copiilor lor.

De mii de ani, părinții nu au urmat cursuri special pentru a fi părinți... Ei au folosit ceea ce au învățat de la înaintași; au avut modele pe părinții lor, pe bunici și pe străbunici, mai ales în condițiile familiei lărgite, în care neamul se extindea într-un anume loc (sat), fără mutarea unor membri la mari distanțe.

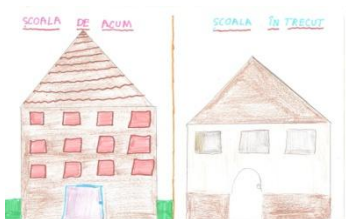

În societatea în care trăim se pune din ce în ce mai mare accent pe conceptul de educație permanentă. Educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate. Familia este primul inițiator socio-cultural al copilului, iar școala constituie experiența de viață a acestuia în societate.

Școala părinților

Acum mulți ani învățau
Părinții noștri foarte dragi,
În clase mari, cu multe bănci,
Și table negre ca un tuci.
Sălile albe neschimbate,
Cu hărțile-n cui agățate,
Dulapurile-ncăpătoare,
Și sobele arzătoare.
Holurile doar cu copii,
Răsunau de bucurii.
Profesorii cei grăbiți,
Alergau nestingheriți.
Acum totul e schimbat.
Se pare, ne-am emancipat...
Clasele modernizate,
Termopane, imprimante,
Proiectoare, calculatoare,
Manuale digitale,
Mai nou și televizoare,
Toate sunt folositoare.
Părinții, când văd schimbarea,
Spun, arătându-și uimirea:
„Doamne, ce modernizare,
Este o minune mare!“

(eleva Alexandra Banu,
clasa a III-a A)

Nostalgia părinților

Cu privirile duioase
Cu multe gânduri frumoase,
Mergeau la școală zi de zi,
Părinții noștri buni, timizi.
Băncile erau uzate,
Sobele dărăpănate,
Profesorii foarte stricți,
Iar copiii liniștiți.
Când clopoțelul suna,
Toți în pauză ieșeau.
„De-a v-ați ascunselea“ jucau,
Iar în clasă se-ntorceau.
O bibliotecă mică aveau,
De acolo cărți împrumutau,
Cu mare drag citeau
Și informații culegeau.
Iar în zilele de azi,
Totul e modernizat,
Tehnologia a avansat,
Iar copiii s-au schimbat.

(eleva Andreea Banu,
clasa a III-a A)

Interviu cu mama

- Mami, cum era școala voastră?
- Școala noastră era din lemn, iar în curte era un șotron.
- Dar în clasa de odinioară cum era?
- Clasa noastră era curată, cu dulapuri mici, bănci înclinate, și reguli atârinate în cui. Noi învățam și sâmbăta.
- Mami, ți-ar plăcea să fii pentru o zi elevă în școala mea, adică să-mi fii colegă?
- Mi-ar face plăcere, dar nu știu dacă ar fi posibil ...

(eleva Teodora Hoge, clasa a III-a A)

Diferența dintre școli

Între școala părinților noștri și școala noastră există o mare diferență. Acum mulți ani, dâșii învățau în clase simultane. Mergeau și sâmbăta la școală, ceea ce, din punctual meu de vedere, era foarte obositor. Totuși, mai demult, disciplinele erau mai ușoare. Mama mea și-a păstrat toate manualele și am văzut că nu semănau deloc cu ale noastre.

Părerea mea este că noi suntem mult mai avantajați decât au fost părinții noștri: avem săli de clasă mari și frumoase, profesori buni, acces la foarte multe informații și la tehnologia modernă.

(eleva Anisia Mușat, clasa a III-a A)

CLASA a III-a B

Institutor BANU ANDREEA

„Dacă un copil trăiește în laudă, învață să aprecieze. Dacă trăiește în corectitudine, învață dreptatea. Dacă trăiește în siguranță, învață să aibă încredere. Dacă trăiește în acceptare și prietenie, învață să descopere dragostea în lume“.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărații piloni ai educației.

Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente, pe care, de regulă, acesta le imită cu fidelitate. În familie se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală, dar se face și trecerea spre înfipirea unor reprezentări, noțiuni, valori morale, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de el însuși, față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Ca factor al educației formale, instituționalizate, școala este organizația socială special creată pentru educarea tinerei generații. În cadrul mediului școlar, educația și instrucția se împletesc armonios, în mod gradat, conform unor standarde și finalități propuse.

Numai printr-o colaborare strânsă, susținută și fluentă, familia și școala pot pune în aplicare acest proces de educare a ființei umane în devenire. Esențial este ca cei doi factori să-și dirijeze acțiunile spre un scop comun, să-și concentreze și să-și focalizeze influențele spre același deziderat: formarea tipului de personalitate solicitat de imperativele lumii moderne.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urma la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copilului. Apoi, o serie de aspecte ale comportamentelor elevului, absențe, disciplina, mod de reușită la învățătură etc. nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare.

Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație se realizează atât la școală cât și acasă. De aceea părinții trebuie să cunoască cum se controlează și cum pot fi ajutați copiii în cazul în care întâmpină greutăți în realizarea activităților școlare. Totodată, părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de dascăli și colegii de clasă, dacă purtarea lui de pe stradă și în alte locuri este corespunzătoare.

Trebuie să-i învățăm pe copii să facă bine, atât noi cadrele didactice, cât și d-voastră, părinții lor, pentru că acest lucru reprezintă moștenirea noastră cea mai de preț.

Rolul familiei nu încetează la vârsta școlarizării, fac referire la rolul în educație. Este greșită concepția unor părinți, de felul: „L-am dat la școală, să-l învețe dascălul!“. Școala și dascălul nu pot suplini lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită, atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o corelare în interesul comun al educării copilului.

Legat de aceasta colaborare se poate spune ca mereu solicităm de la părinți informații despre comportamentul de acasă, unde își petrece majoritatea timpului, tocmai pentru a completa cunoașterea a elevilor.

Astfel organizăm întâlniri lunare cu părinții și consultații personale de durată mai scurtă ori de câte ori părinții ne solicită. Nu sunt puține cazurile când ne confruntăm cu comportamente ce necesită o soluționare cât mai rapidă cerând intervenția familiei pentru remedierea situației.

În clasele mici este absolut necesară implicarea familiei în activitățile formativ-educative. Numai prin informațiile reciproce despre elevi și atitudinea acestora față de școală reușim să formulăm o strategie educativă adecvată.

Mediul familial este esențial pentru comportamentul elevului. Exista factori de risc în adaptarea școlară a micului copil și anume:

- ❖ climatul educativ necorespunzător;
- ❖ stiluri neadecvate de educație: autoritar, hiperprotector, inconsecvent, indiferent;
- ❖ divergența metodelor educative între părinți;
- ❖ lipsa unității de opinie între părinți;
- ❖ așteptările părinților nu sunt în concordanță cu posibilitățile reale ale copilului;
- ❖ slaba autoritate a părinților;
- ❖ controlul redus al părinților asupra activităților zilnice ale copilului, asupra modului de petrecere a timpului liber, asupra grupului de prieteni;
- ❖ tensiuni, neînțelegeri, conflicte între părinți și copii și invers;
- ❖ lipsa comunicării și ignorarea participării copiilor la viața de familie;
- ❖ devalorizarea importanței școlii în educare.

Primele sfaturi de la cadrul didactic către familie transmise direct, pe un ton de prietenie sinceră ar putea fi:

- Învață să-ți ascuți copilul tău!
- Fii răbdător și maleabil!
- Nu fi partea care atacă - să nu te enervezi, să nu țipi, nu fi răutăcios, nu jigni copilul!
- Exprimă-te clar și hotărât!
- Acceptă-ți propriul copil, fii gata să-i oferi ajutor și siguranță!
- Discută cu copilul tău cât mai mult!

În funcție de cunoașterea profilului psihocomportamental al partenerului de activitate și în funcție de particularitatea acestuia ne organizăm în continuare procesul instructiv-educativ, orientându-l într-o direcție corectiv-constructivă pe parcursul anilor de școală.

În încheiere redau câteva idei semnificative ale lui Dorothi Lavo Nolte, potrivit cărora copiii învață din ceea ce trăiesc:

CLASA a IV-a A

Învățător DAVID IOANA

Noi nu vrem să vă învățăm să fiți părinți. Suntem convinși că sunteți cei mai buni părinți din lume. Noi vrem doar să vă ajutăm să înțelegeți „obiectul muncii“ - COPILUL. Acest mister universal căruia îi dorim tot binele din lume.

„Meseria“ de părinte îți ocupă tot timpul și toată viața. Ne trezim dimineața, ne pregătim copiii pentru școală, plecăm la serviciu, unde gândul ne zboară des la ei (acum au ora de română... acum au sport... acum au ajuns acasă și trebuie să vorbim cu ei la telefon, să vedem dacă e totul bine).

Când ajungem și noi acasă, verificăm teme, spălăm, facem mâncare, curățenie, povestim, citim și... imediat se face seara (ghiozdanul, uniforma, sendvișul, sticla cu apă... mami, dă-mi niște bani să plătesc o revistă, să iau o prăjiturică sau un stilou, sau...sau...).

Epuizant, nu-i așa? Dar câtă fericire... Și, ca să o citez pe Irina, fetița mea: „Mami, când o să fiu mare, o să dispară din casă toate: cărți, caiete, jucării, plastilină, carioci... și atunci, o să-ți fie dor de ele!“

Putem spune că ȘCOALA PĂRINȚILOR ne învață cum să îi ajutăm pe copii, cum să îi protejăm, cum să le oferim dragoste și înțelegere. O învățăm din mers și nimeni nu este pregătit, până nu apar copiii.

Pe de altă parte, putem spune că ȘCOALA PĂRINȚILOR este legată de colaborarea dintre învățători și părinți, de vizitele făcute de aceștia la școală, de ședințele, activitățile și proiectele pe care le au împreună. În timpul acestora, aflăm diverse informații despre copiii noștri și uneori, învățătorii ne prezintă o latură a personalității lor care ne surprinde (câteodată, în mod foarte plăcut!). Fiind în colectiv, copilul se comportă cumva altfel decât atunci când se află acasă, cu părinții lui.

Când părinții se implică în educația propriilor copii, aceștia fac față mai bine cerințelor școlare. Părinții trebuie să participe activ, să nu fie doar spectatori. Din păcate, lipsa de încredere a părinților în propriile capacități intelectuale, duce la rezultate mai slabe ale copilului la școală pentru că oricât s-ar strădui un cadru didactic să-l învețe pe acel copil, nu are timp suficient să se ocupe numai de acesta, având în vedere că o clasă are mai mulți elevi.

În plus, părinții trebuie să colaboreze între ei, să fac schimb de opinii și de informații. Este ideal ca părinții să se implice în diverse proiecte, iar între ei să se dezvolte relații de respect, încredere și cooperare. Unii părinți nu vor să vină la școală de teamă să nu fie criticați pentru comportamentul copiilor și pentru rezultatele slabe la învățătură ale acestora. Și nu vor să stea de vorbă nici cu ceilalți părinți, din același motiv. Cu toate acestea, de fiecare dată suntem încurajați să lucrăm cât mai mult cu copiii, să vorbim cu ei, să le explicăm lucrurile pe care ei nu le înțeleg.

În altă ordine de idei, personalul școlii trebuie să respecte cultura și religia părinților și a copiilor. Acest lucru este valabil și în sens invers.

Uneori, îi povestesc Irinei cum era școala înainte și cum este acum. Bunicii și străbunicii noștri mergeau kilometri întregi pe jos, uneori desculți, scriau pe niște tăblițe și apoi trebuiau să ștergă informațiile, pentru a face loc altora (în acest fel se alegeau doar cu ce rețineau pe loc, în clasă) nu aveau atâtea cărți, ghiozdane, carioci, culori, caiete, acuarele etc. Unii nu ajungeau la școală pentru că erau opriți acasă, ca să muncească în gospodărie. Cred că este necesar ca ei, copiii, să înțeleagă diferențele dintre aceste timpuri și să aprecieze grija părinților și a dascălilor lor.

În plus, copiii trebuie învățați că niciodată să nu îi marginalizeze pe colegii lor care au probleme, care sunt bolnavi sau care au o situație materială precară. Dacă noi toți îi învățăm pe copii să acorde respect și dragoste, vor fi mai sensibili, mai empatici la nevoile semenilor lor.

Trebuie să învățăm împreună cum să alungăm temerile copiilor, să nu fie agresivi, să nu existe conflicte între generații, să le susținem visele și să-i învățăm să zboare! Fiecare părinte dorește copilului să ajungă mai departe decât a ajuns el!

Când este cazul, trebuie să le oferim cuvinte de laudă, îmbrățișări, zâmbete, atenție, afecțiune și.....surprize!

Pentru că, în ȘCOALA PĂRINȚILOR, un altfel de „dascăl“ este chiar copilul tău, care te determină să atingi diverse limite, să înveți alături de el, să îți aduci aminte de copilărie!

Copilul meu este unic. Îl iubesc și îl sprijin în tot ceea ce face. Îi respect, îi apreciez și îi admir pe cei care îl ajută să învețe, să își croiască drum în viață și să devină OM!

Alexandra Georgeta Staricu

Nu este suficient ca un părinte să își trimită cu conștiinciozitate copilul la școală în fiecare zi pentru ca acesta să aibă succes. Implicarea părinților în educația copilului, la școală și acasă, are un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general.

Sunt câteva modalități concrete prin care părinții se pot implica în educația copiilor lor și anume:

- acasă - ajutați-l pe copil să își organizeze timpul, discutați în fiecare zi cu el despre ceea ce s-a întâmplat la școală și verificați-i temele de acasă
- la școală - întâlniți-vă cu învățătoarea pentru a discuta despre situația școlară, despre cum și când este nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Școala trebuie doar să amplifice și să canalizeze interesul copiilor pentru informația curriculară. Restul vine din efortul individual, asistat și susținut de către părinți .

Un lucru important mai este și faptul că pe lângă atenția îndreptată către studiu, trebuie avut în vedere și timpul liber.

Despina Ionescu

CLASA a IV-a B

Prof. înv. primar FLOREA LUCIA

Povestea școlii în oglindă

<i>Atunci</i>	<i>Acum</i>
<ul style="list-style-type: none"><li data-bbox="183 1209 782 1624">✚ Acum 30 de ani eram în clasa a IV-a. Eram pionier, elev bun – comandant de grupă cu merite recompensate prin insigne, trese, șnur roșu și prin poziția în fruntea grupei pe care o conduceam. Se putea și mai bine: să fii comandant de detașament sau chiar de unitate. Cine învăța era vizibil, căci apărea în fața celorlalți cu mândrie. Rezultatele erau în carnet, dar și în ... ținuta de pionier.<li data-bbox="183 1624 782 1993">✚ Aveam parte de multe activități: tabere gratuite ale pionierilor – forumuri, cercul sanitarilor, cercul pompierilor, cercul de circulație rutieră; eram motivați să învățăm ca să putem participa la ele. Competiția notelor era, de fapt, competiția activităților căci notele bune erau biletul către activități extrașcolare gratuite.	<ul style="list-style-type: none"><li data-bbox="821 1209 1396 1534">✚ Eu sunt clasa a IV-a. Îmi place la școală, îmi place doamna învățătoare, îmi place să descopăr lucruri noi, să știu tot ce mi se predă (chiar dacă uneori e prea mult!), dar mai ales să înțeleg „De ce?“. De ce trebuie să fie lucrurile așa? De ce nu sunt altfel? Eu trebuie să înțeleg! Ca să înțeleg, merg la școală.<li data-bbox="821 1624 1396 1881">✚ Îmi plac notele mari, îmi place competiția, îmi plac proiectele și activitățile în aer liber. Tocmai de aceea ador săptămâna „Să știi mai multe, să fii mai bun“. Vreau să descopăr, nu doar să iau „notițe albastre“.

✚ Pe mama nu țin minte să o fi văzut-o la școală, poate doar în prima zi a clasei I și la serbări. Erau chemați doar părinții ai căror copii aveau „probleme“: note mici, absențe.

✚ Mama vine mereu la școală. Ține legătura cu doamna învățătoare și se implică în unele activități în care sunt invitați și părinții.

eleva Pavel Alexia

Ieri, astăzi, mâine...

Am primit de curând o temă interesantă. Trebuia să aflu și să scriu mai multe despre cum era școala pe vremea părinților mei.

Am întrebat-o pe mama mea cum era la școală, pe vremea când era mică. Mama mi-a mărturisit că și ea a pășit, ca și mine, cu emoție pragul școlii. A învățat în Ploiești, la Școala Numărul 28, care astăzi se numește Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu“. Era o școală foarte mare, cu două etaje, în care învățau câteva sute de copii. Când ea a intrat în clasa I, existau douăsprezece clase paralele cu câte treizeci și șase de copii în fiecare colectiv. Numărul doamnelor învățătoare din această școală era de ordinul zecilor.

Cu mare drag și-a adus aminte de doamna ei învățătoare, Cornelia Bălășoiu. Puternica ei personalitate a influențat-o în așa măsură încât astăzi mama mea este și ea învățătoare. N-a putut să uite orele de matematică în care se organizau concursuri de rezolvat probleme sau orele de lucru manual în care realizau fel și fel de colaje deosebite cu materiale din natură.

Pe vremea aceea se învăța și sâmbăta și copiii i se adresau doamnei învățătoare astfel: „tovarășa învățătoare“. Anul școlar era împărțit în trei trimestre, nu în două semestre ca astăzi.

Până în clasa a doua, copiii erau „Șoimi ai patriei“, apoi deveneau pionieri. Ceremonia de intrare în rândul pionierilor se desfășura în mai multe serii, în funcție de rezultatele la învățătură. Mama a devenit pionier în prima serie, având performanțe școlare. Cu timpul a devenit comandant de unitate în școala sa.

Deși unii consideră această intrare în rândul

pionierilor un simbol al Comunismului, mama mi-a spus că îi motiva pe copii să învețe mai bine.

Tot cu deosebită considerație, mama și-aduce aminte de doamna profesoară de limba și literatura română de la care a învățat gramatică pe care nu a uitat-o nici până astăzi.

Cunoștințele pe care le-a primit în școala primară și gimnazială de la doamna învățătoare și de la domnii profesori i-au rămas adânc în suflet ca semințe ce au rodit bogat mai târziu.

Dorința de a învăța era nemărginită. În lipsa tentațiilor din ziua de astăzi (precum: televizorul, calculatorul, tableta,

telefonul), copiii mergeau des la Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga“ din Ploiești și împrumutau cărți pe care le citeau pe nerăsuflăte.

Timpul liber și-l petrecea jucându-se cu copiii din bloc sau mergând la cercuri de balet, dans popular, pictură.

În Liceul Pedagogic din Ploiești a fost admisă, deși concurența a fost foarte mare. Înainte de examenul de admitere a participat la probele eliminatorii de : muzică, desen, dicție și proba sportivă. A fost un examen greu, dar a reușit. Au urmat cinci ani de pregătire intensă atât la disciplinele pe care le studiază orice elev de liceu, cât și la disciplinele specifice profilului pedagogic: metodica predării limbii române, a matematicii, istoriei, geografiei etc. De asemenea, a efectuat practică pedagogică, ținând lecții în fața unei comisii formate din învățătorul clasei respective, profesoara de pedagogie și a unui alt profesor de specialitate. Și nu uitați că mama avea cincisprezece-șaisprezece ani pe atunci.

Școala era, este și va fi o cetate în care urcă fiecare cât poate. Unii urcă mai mult, încet, greu, dar sigur. Alții urcă, se împiedică și cad, dar găsesc forță să continue drumul. Există și persoane care se împiedică și abandonează urcușul. Totul ține de voință și de aspirațiile fiecăruia. (*Mama la Liceul Pedagogic*)

Elev Neagoie Rareș

Școala părinților

„Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele.“

(Joyce Maynard)

Să fii elev este o datorie pe care noi toți am realizat-o. Primii pași spre exprimarea și dezvoltarea calităților tale sunt la grădiniță. Cât timp am fost la grădiniță am purtat costum de „șoim al patriei“. Doamne cât de frumoși eram! Educatorul a fost prima persoană cu care am avut contact, care ne-a sprijinit și încurajat din primele clipe. Acesta ne-a învățat munca în echipa cântece poezii ș.a.

La început toți eram tăcuți. Mulți dintre noi nu ne cunoșteam încă, dar cu timpul ne-am acomodat și am format un adevărat colectiv.

Aș vrea să vă pot scrie cât de frumoși au fost primii mei ani de școală, să vă pot scrie despre primele litere învățate, despre vraja abecedarului și despre învățătoarea mea bună și înțeleaptă ca „Dăscălița“ lui Goga. Împliniseam deja șapte ani când am început clasa întâi. Eram foarte, foarte slabă și în drum spre școală tata mi-a spus „tu să înveți carte, tu nu ești buna de

lucru“. Îmi era frig și mirosea a toamnă. În mână cu un buchet de flori culese din gradina noastră abia așteptam să o cunosc pe doamna învățătoare (pe atunci îi spunem tovarășa învățătoare).

În clasele primare purtam cămășuțe denumite „pipițe“ și șorțuleț albastru. Imediat din clasa a II-a, în funcție de rezultatele obținute eram denumiți PIONIERI, purtam fustiță plisată, cămașă albă cu cravată roșie de pionier având pe margini tricolorul.

Au urmat apoi clasele gimnaziale, unde fetele purtau cămașă bleu și sarafan negru iar băieții aveau cămașă bleu și pantalon negru. După absolvirea celor VIII clase a urmat examenul pentru treapta I de liceu. Am luat examenul cu notă bună și am intrat la liceu. Aici am absolvit cei 4 ani mai multe ca în trecut cu profesorii având multe exigențe, chiar ziuă de azi. Orice pedeapsă nu era vederea, se aplica regulamentul de rigoare. Astfel având asemenea strictețe elevii nu chiuleau, ba chiar încercau să obțină note bune. Apoi a urmat examenul de bacalaureat. Acesta se dădea la patru obiecte în funcție de liceul pe care îl urmați. A fost foarte dificil dar în urma eforturilor mele în asimilarea cunoștințelor l-am obținut.

Eu am crescut pe vremea comunismului unde regulile erau foarte stricte. Nu dispuneam mereu de curent, era la anumite ore și nu existau multe programe de difuzare. Singurul program care exista se numea TVR1 și desenul animat pe care îl urmăream se numea „Mihaela“.

Trecând de atunci 25 de ani și întâmpinând atâtea greutăți de-a lungul lor aș mai dori să fiu măcar pentru o zi elev și să prețuiesc ceea ce nu am prețuit la timp. De aceea îți spun mereu draga mami să prețuiești școala, căci valoarea ta se va cunoaște la un moment dat.

A fost ca o poveste, mami ce mi-ai spus. Ști că totul este diferit acum la noi în școală.

Mi se pare că totul era mai simplu și aș vrea să fie la fel și acum și îmi doresc să fi lângă mine chiar și cu gândul că să pot trece mai ușor peste toate perioadele grele din școala mea. Și pentru că mi-a atras atenția uniformele de atunci, ști că la noi uniforma este de culoare roșie și cu sacou pe care trebuie să le

purtăm dar nu e ca pe vremea ta chiar obligatoriu.

Îmi doresc să învăț bine și să fiți mândri de mine, părinții mei, chiar și în aceste timpuri dificile!

Școala este rădăcină,
Viații necesar avânt,
Duce rodul spre lumină
Sau îl lasă... în pământ....

Nedelcu Ioana și Savu Alicia

CICLUL GIMNAZIAL

Școala este partea integrantă a identității noastre, cea care ne îndrumă pașii spre universul cunoașterii. Un copil, la a cărui educație contribuie atât școala, cât și familia, este precum „stejarul care crește numai unde-i pământul bun“.

Odată cu trecerea anilor, școala românească a fost supusă unor modificări, mentalitatea elevilor, a părinților s-a schimbat, iar elevii de ieri au devenit părinții elevilor de azi. Azi, se încearcă spargerea frontierelor, deoarece se dorește o colaborare eficientă între profesor – părinte, părinte – elev, elev – profesor. Poate vă întrebați dacă este posibil? Cu siguranță această muncă de echipă poate fi eficientă în măsura în care ne dorim și pentru a veni în sprijinul acestei idei, voi adresa următoarele rânduri părinților.

Scrisoare către părinți

Dragi părinți,

Vă mulțumim că **sădiți** în copiii dumneavoastră cele mai de preț valori: respectul, moralitatea, responsabilitatea. Este foarte important să continuăm să facem acest lucru, să nu uităm toate aceste valori, deoarece copilul pe care îl educăm azi, îl învățăm va fi un „**OM pe care îl câștigăm**“.

Meseria de părinte nu-i una ușoară, presupune empatie, o permanentă disponibilitate către dialog, interacțiune și comunicare. Din punctul meu de vedere, educația înseamnă comunicare, iar comunicare nu este altceva decât stabilimentul cooperării într-o activitate în care suntem parteneri. Astfel, putem spune că educația trebuie să fie rezultatul unui „parteneriat“, la început între părinți și copii, iar mai târziu între copii și profesori. Școala și părinții trebuie să învețe să fie o echipă, să empatizeze, deoarece singurul câștigător este copilul.

Școala schimbă vieți, școala educă alături de părinți, este locul în care toți învățăm, fiecare învață de la fiecare, numai că trebuie să ținem seama de un aspect: ea nu poate înlocui absența unui părinte de la educația copilului său, poate fi o a doua familie, dar nu poate înlocui o familie.

În încheiere, vă las să meditați la cuvintele lui Jean Jacques Rousseau: „**Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația pe care o capătă: răsplată sau pedeapsă**“.

Profesor limba română, Nan Ana Maria

MESERIA DE PĂRINTE

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume, pentru că presupune implicare și răspundere totală, îți ocupă tot timpul și durează toată viața. Deși, teoretic, nu implică niciun contract scris, nu are program de lucru fix, nu are concediu și, nici măcar salariu! Cu toate acestea, este dorită de toată lumea și, astfel, o acceptăm tacit, fără să punem condiții.

Cum să fii un părinte de nota 10?

Iată 10 sfaturi, recomandate de Organizația „Salvați copiii!“, pe care le puteți urma pentru a fi niște părinți model pentru copiii dumneavoastră, în relația cu tehnologia modernă:

- Descoperiți împreună Internetul! Comunicați deschis copiilor despre avantajele și dezavantajele lui. Aspectele pozitive ale Internetului le depășesc pe cele negative. Fiți persoana care îl inițiază pe copil în utilizarea calculatorului și a telefonului mobil. Copilul trebuie să știe că poate discuta cu părinții despre orice subiect. Internetul este un mediu informațional interesant, care oferă și modalități de petrecere a timpului liber. Copiii și tinerii sunt cei mai înfocați utilizatori, calculatorul și telefonul mobil integrându-se în viața lor cotidiană. Pentru ca ei să poată beneficia de aceste resurse extraordinare, fără riscuri privind siguranța lor, cel mai important lucru pe care îl puteți face este să vă implicați, alături de copii, în cunoașterea noii lumi digitale. Copiilor le place să arate cât de multe lucruri știu, să povestească, să deseneze și, bineînțeles, să se joace. Veți fi surprinși când vă vor învăța și ei, la rândul lor, cum să folosiți mai rapid calculatorul, ce programe de chat sunt mai populare, ce site-uri sunt „cool“ și ce muzică ascultă.

- Stabiliți împreună reguli de utilizare a calculatorului și a telefonului mobil.

Iată câteva aspecte care ar putea conveni ambelor părți:

- tipurile de site-uri și activități permise în familie, precum și cele interzise;
- durata zilnică a prezenței copiilor la calculator și pe Internet;
- reguli privind datele personale (numele membrilor de familie, vârsta, numărul de telefon, fotografiile, adresa, școala la care învață copiii, locul dumneavoastră de muncă, detalii privind cărțile de credit etc.);
- programele instalate pentru a evita virusarea sau pierderea datelor de pe calculator;

➤ comportamentul adoptat față de persoanele necunoscute de pe chat, email, SMS, etc.

- Nu restricționați excesiv și fără justificare accesul la calculator și la Internet!

- Așezați calculatorul în camera cea mai accesibilă familiei.

De exemplu, în camera de zi sau sufragerie, unde puteți urmări site-urile pe care le vizitează copilul. Evitați, pe cât posibil, să vă lăsați copilul să navigheze nesupravegheat pe Internet, în intimitatea camerei sale.

- Discutați despre riscurile la care se pot expune dacă acceptă întâlniri cu persoane necunoscute cu care au comunicat prin email, chat sau telefonul mobil.

Nu acceptați niciodată să fie singuri la întâlnire. Oamenii pot fi diferiți de ceea ce par a fi pe Internet. Datele privind identitatea lor (nume, sex, vârstă etc.) sunt deseori false, în scopul de a pătrunde mai ușor într-un grup de copii sau tineri.

- Asigurați-vă că știți parolele de acces la e-mail-ul copilului dumneavoastră sau paginile web personalizate. Astfel, puteți descoperi din timp dacă persoane rău intenționate încearcă să intre în contact cu el. În cazul adolescenților, vă recomandăm să nu insistați asupra acestui aspect, ei putând să schimbe aceste parole sau să-și creeze noi adrese de e-mail. Nedivulgarea parolei trebuie considerată un act de responsabilitate din partea adolescentului, menit să-i asigure un anumit grad de autonomie. Nu uitați însă să le reamintiți că există riscuri la care se pot expune și că, în orice situație dificilă se va găsi, veți fi gata să-i ajutați.

- Încercați să aflați mai multe despre „prieteni on-line“ ai copiilor, așa cum doriți să-i știți și pe cei din lumea reală.

Încurajați-i pe copii să vă povestească despre acești prieteni, unde i-au întâlnit, ce discută. Închiderea bruscă a calculatorului sau schimbarea rapidă a ferestrelor pe monitor pot fi semne că ei comunică cu persoane cu care nu ar trebui.

- Amintiți-le copiilor că tot ceea ce citesc sau văd pe Internet este adevărat.

Le puteți propune și alte surse (cărți, reviste de specialitate) și încurajați-i să-și creeze propria opinie cu privire la ceea ce este adevărat sau fals. Astăzi, crearea unei pagini web sau postarea de informații sunt operațiuni simple, la îndemâna multor persoane (inclusiv copii). În acest mod, o mare parte din informații sunt neverificate, existând riscul de a fi eronate. Fotografiile și filmele pot fi modificate pe calculator cu ușurință, prin intermediul unor soft-uri performante, și pot înfățișa situații nereale.

- Împărtășiți din experiența dumneavoastră și altor părinți.

Îngrijorările cu care vă confrunțați ar putea găsi o rezolvare prin soluțiile pe care alți părinți deja le aplică. Participați la sesiunile de informare organizate în școli.

- Pentru a înlesni navigarea în siguranță pe Internet a copiilor, folosiți programe de filtrare specializate sau utilizați filtrele motoarelor de căutare preferate.

Învățați copilul să nu răspundă e-mail-urilor de tip Spam, la mesajele de hărțuire cu conținut jignitor, agresiv sau obscen.

Părinte și profesor, Rădulescu Rodica

RELAȚIA DINTRE PROFESORII DE SPRIJIN ȘI PĂRINȚII ELEVILOR CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în învățământul de masă a devenit o preocupare principală în ultimii ani. Afecțiunile acestor copii (autism, Sindrom Down, deficiențe mintale, deficiențe fizice/locomotorii) duc, la rândul lor, la probleme de adaptare școlară, dificultăți de învățare. În aceste situații, se impune adaptarea curriculară, activități de sprijin, consiliere școlară, logopedie, etc.

Părintele are un rol decisiv în ceea ce privește orice activitate întreprinsă cu acești elevi. Unii părinți înțeleg problemele cu care se confruntă copiii lor, se informează despre tot ceea ce presupune afecțiunea respectivă, colaborează cu medicii, profesorii, terapeuții (toți factorii implicați în educația copiilor lor). Comunicarea dintre noi, profesorii, și acest tip de părinți se desfășoară armonios, ei se adresează frumos, colaborează cu cadrele didactice, oferă suport (și acceptă să îl și primească), continuă acasă munca profesorului, se interesează periodic de copiii lor, înțeleg limitele până la care se poate lucra în condițiile date. Ei au înțeles deja că interesul suprem este binele copilului. Din fericire, în Școala „Principesa Maria“ colaborăm cu astfel de părinți. În lucrul cu elevii cu CES, noi, profesorii de sprijin ne bucurăm de fiecare rezultat mărunț: copilul care are mai multă în forțele proprii, care are inițiativă în rezolvarea de probleme, care găsește soluții pentru rezolvarea lor mai mult decât o făcea înainte de începerea programului de sprijin, este, din punctul nostru de vedere, un copil care a progresat. Nu neapărat notele mari, participarea la concursuri și olimpiade pot fi considerate criterii de evaluare a performanțelor școlare ale elevului.

De multe ori, părinții acestor copii își doresc ca aceștia să se poată descurca pe viitor în situații de viața elementare, nu să exceleze la învățătură. De aceea, se bucură alături de noi de fiecare pas mic parcurs cu elevul.

Lucrul cu elevii cu CES ce provin din familii dezorganizate (alcoolism, analfabetism, condiții materiale precare) este adeseori anevoios. Părinții se implică puțin sau deloc în educarea copiilor, comunicarea cu ei este inefficientă, resursele lor materiale sunt limitate. Prin urmare, rezultatele vor fi slabe. De cele mai multe ori, acești copii abandonează școala, fiind implicați în activități care să susțină financiar familia. Deseori, aceasta categorie de elevi este implicată în conflicte atât în școală cât și în afara acesteia.

În fiecare școală, pe lângă copiii cu CES care au certificate de orientare școlară (CEOS), mai există elevi care întâmpină probleme de adaptare școlară (hiperactivitate, dificultăți de concentrare, de atenție), fără însă a avea un document care să indice acest lucru. Și în aceste situații au loc discuții cu părinții pentru a găsi o soluție cât mai bună pentru copiii lor. De regulă, se recomandă investigații amănunțite și întocmirea documentelor necesare obținerii certificatului de orientare școlară. Din nou, putem întâlni părinți care se mobilizează și înțeleg foarte repede ceea ce trebuie făcut sau părinți care se lovesc de diferite bariere sociale: „Copilul meu nu are nimic, este ca și ceilalți copii.“, „Ce vor spune cunoscuții despre copilul meu?“, „Colegii de clasă vor râde de el.“, „Râde lumea de noi“. În aceste cazuri, este nevoie de o susținere continuă a părintelui, de lămuriri suplimentare, etc. Mulți copii nu au certificate de orientare școlară, nu beneficiază de servicii de sprijin, adaptări curriculare

tocmai din cauza refuzului părintelui de a accepta ca elevul este diferit, că are nevoi diferite de restul colegilor.

Așadar, integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă este o muncă de echipă (profesorii de la clasă, profesori diriginți, părinți, profesori de sprijin). Fiecare dintre acești factori este important în dezvoltarea armonioasă a copilului cu CES, în integrarea sa școlară și socială.

Profesor de sprijin, Anca Oancea

GÂNDURI...

Rivelino Purcaru – părinte

Regele Carol al II-lea spunea: „Școala nu e un institut de învățătură ci un templu al cărui preoți sunt profesorii“.

Am terminat liceul acum ani buni. Și exact așa mi-i amintesc pe profesorii mei: niște oameni înțelepți și demni cu infinita capacitate de dăruire. Emoțiile dinaintea tezelor și examenelor de „treapta“, uniforma care atunci nu-mi plăcea dar pe care o privesc acum cu nostalgie în poze. Îmi amintesc practica în uzină, printre mașini și utilaje sau la cules de struguri, oracolele și cum scriam sau primeam tema scrisă cu foaie de indigo. Îmi amintesc plăcerea orelor de română și istorie și cum de-abia așteptam să sune clopoțelul după orele de Economie politică și Constituție. Și amintirile sunt multe: culegeri puține dar profesori cu vocație, accent pe predare, spirit de colegialitate și veselie la cercurile de la „Casa Pionierului“.

Au trecut anii. Sunt părinte. O binecuvântare și o mare răspundere. Privesc cu dragoste și ochi atent spre tot ce îl implică pe copilul meu. Ca orice părinte, îmi doresc copilul educat, instruit, cu un viitor bun.

Tocmai de aceea am ales cu încredere Școala „Principesa Maria“. Nu m-a dezamăgit. Îmi simt copilul atașat de colegi, vorbind cu respect de profesorii lui, dobândind cunoștințe și abilități pe care eu nu le am sau le-am uitat și care îmi umplu sufletul.

Da, școala te învață științe exacte, literatura, limbi străine dar și spirit de echipă, colegialitate, prietenie, responsabilitate. Dar noi, părinții împreună dar și individual, putem institui „informal“ o școală a părinților în care să-i învățăm pe micuții noștri (chiar dacă nu mai sunt atât de mici sau tocmai de aceea) valorile esențiale: nevoia de cunoaștere, bunul simț, asumarea răspunderii pentru faptele tale...

Tocmai de aceea mi-aș dori să continuăm această „tradiție“ lansată de doamna dirigintă Anghel Diana de a organiza activități extracurriculare (serbări, tabere) în care să fie implicați, deopotrivă copii și părinții lor. Activitățile în care ne-am cunoscut cu toții mai bine și ne-am simțit extraordinar.

Privind cu nostalgie, spre școala noastră, a părinților, și cea de acum, a copiilor noștri, observ asemănări și deosebiri, deopotrivă. Ce s-a schimbat: orele de clasă au devenit interactive, cu accent pe elev, comunicare, dezbateri, dialog. Culegerile au fost înlocuite de site-uri, cărțile de comentarii de internet, foaia de indigo cu what-up, cercul cu activitatea extracurriculară.

Ce a rămas la fel: mai există (și nu puțini) dascăli cu vocație, elevi care vor să afle, să știe, să învețe de prietenie și unitate între elevi, dorința de serbări, excursii, timp petrecut împreună.

Mi-a plăcut viața mea de școlar și licean, dar apreciez și școala prezentului pentru că răspunde dorințelor, abilităților și personalității copiilor și adolescenților de astăzi.

Ca părinți așteptăm mult de la școala și profesorii copiilor noștri! Haideti părinți ai copiilor clasei a VII-a A sau de oriunde să privim atent spre erorile și punctele slabe ale noastre, ca părinți să le oferim timp de calitate copiilor noștri, să-i ajutăm să-și construiască visele și să înțeleagă că educația și, implicit, școala, sunt părțile lor spre mai mult și mai bine...

Marc Dominic Negoescu – elev clasa a VII-a A

Erau bănci înguste, cărți vechi, dar erau elevi plini de dorința de a învăța cât mai bine, știind că „dacă ai carte, ai parte“. Așa ar descrie părinții mei școala de atunci.

Tehnologia, nefiind prea avansată și având doar câteva ore la televizor, oamenii aveau mai mult timp liber, lumea nu era într-o goană teribilă de „a face bani“, timpul trecea mai încet. Așa că orele libere și le petreceau citind, studiind, creând, vorbind, cunoscându-se mai bine. Copiii se jucau mai mult în aer liber sau cu părinții, era mai multă veselie, mai multă speranță, calm, mai multă gândire, creativitate, în general o viață mai liniștită. Dar în același timp simțeau și o puternică nevoie de exprimare liberă, lucru greu de făcut în acel timp. Se încerca o egalizare a oamenilor, nu putea nimeni ieși cu nimic în evidență. Profesorii erau mai duri și mai conservatori, învățământul mai rigid. Se mergea pe o abordare complet diferită de ceea ce găsim acum în școli. Profesorii erau puterea absolută, iar copiii trebuiau să asculte ceea ce li se cerea fără nici un drept la replică.

Înainte, numărul de elevi care frecventau școala era mult mai ridicat decât în zilele de astăzi. Existau în școli centre de formare și calificare în diverse meserii: mecanică fină, prelucrarea lemnului, industrie textilă, etc. Acest lucru s-a schimbat acum și copiii se reorientează spre alte domenii.

Părinții făceau eforturi pentru a-i ține pe copii în școală, iar cei de la sate cu copii inteligenți, îi trimiteau în orașele mari pentru a avea parte de o educație bună. Acum, școala e la îndemână pentru toata lumea, importantă este numai dorința de a învăța.

Erau înainte școli fără posibilități financiare bune, cu lipsuri mari de material didactic, fără săli de sport, dar copii încercau să învețe cât mai bine cu ceea ce aveau.

Ca și atunci, școala încearcă să atragă elevii să învețe, să păstreze informațiile cât mai mult timp, să formeze și să disciplineze elevii pentru o viață cât mai bună.

Purcaru Sara – elevă clasa a VII-a A

Școala ... Este locul unde toți învață câte ceva indiferent de vârstă sau naționalitate. Acum câteva zile mama mi-a povestit cum era școala pe vremea ei. A început să îmi spună că aceștia în pauza mare făceau înviorarea și purtau uniforme care erau însoțite fiecare de câte un ecuson. Fetele erau obligate să poarte părul prins, dar nu în coadă de cal, ci în codițe împletite, iar băieții să aibă părul scurt. În fiecare dimineață ei erau obligați să cânte imnul de

stat. Au fost perioade când li se aduceau la chioșcul școlii cornuri cu ciocolată și cipsuri făcute în bucătăria unui hotel. De asemenea în pauze se alergau, se jucau șotronul, practicau diferite sporturi cum ar fi baschet și fotbal. Școala de astăzi este foarte diferită față de școala de atunci. De exemplu, acum, pauza mare este făcută ca să mâncăm. O asemănare ar fi că și noi trebuie să purtăm uniformă, dar noi nu avem acea regulă strictă cu părul, noi îl putem prinde într-o coadă de cal. Noi nu suntem obligați să cântăm imnul de stat. În fiecare zi, nouă ni se dă lapte și corn. În pauze, și noi ne alergăm, ne jucăm și repetăm pentru ora viitoare. Sunt sigură că fiecare generație a iubit anii de școală. Și că și eu, și colegii mei, ne vom aminti cu drag de ore, năzbâții și profesorii noștri, la fel cum observ că o fac și părinții mei.

Școala

Vlad Victor – elev clasa a VII-a A

O școală veche dar mare
Una nouă dar mai care
Are televizoare cu diagonala mare
Table noi dar foarte slabe

Școala veche avea numai sobe mici
Copii nefiind încălziți
Nici măcar cei mai pitici.

Ei erau conștiincioși
Noi suntem gălăgioși
Asta-i diferența dintre noi
Ce-i de-acum și ce-i ca voi.

IUBIREA PĂRINȚILOR FAȚĂ DE COPII

Părinții sunt exemple bune în viață și copiii devin oglinzi ale copiilor. Ei trebuie să fie prin cuvânt și faptă inspirația copiilor de iubire sinceră între ei, între oameni și pentru Dumnezeu.

În familie se nasc și se dezvoltă sentimentul dreptății, iubirii, respectului, răbdării, ajutorului reciproc, al sacrificiului, al dragostei dezinteresate. Ei sunt datori să le ofere copiilor nu doar cele necesare din punct de vedere material ci mai ales spiritual, valorilor religioase în raport cu cele de ordin material, potrivit cuvintele Mântuitorului: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă“ (Mt.6,33) oferind îngrijire mai ales sufletului prin rugăciune, credință, participarea la slujbele bisericesti, prin fapte bune.

Familia contribuie mult la educarea omului pentru viața socială în afara familiei.

Părinții trebuie să mențină un permanent echilibru între măsurile restrictive și acordarea libertății, cu scopul de a le stimula copiilor un bun autocontrol asupra libertății, în sensul viețuirii în adevăr, iubire, dreptate.

Importanța familiei a acordat-o și Hristos care a stat în sânul familiei până la vârsta de treizeci de ani în supunere și ascultare față de Iosif și Maria.

La fel mulți sfinți sau mai mulți oameni ai Bisericii își datorează trecerea la culmi de sfințenie și desăvârșire prin o bună educație în familie.

Părinții au datoria să-și iubească copiii nemărginit și continuu, să le ofere educație trupească și sufletească să-și educe în învățătura religioasă-morală a Bisericii, să se roage necontenit la Dumnezeu pentru binecuvântarea lor.

Ei trebuie să sădească în inimile copiilor lor încă din primii ani ai copilăriei, iubirea față de oamenii și de orice ființă și care să se manifeste oricând și în orice situație.

În familie rolul esențial în educație îl are mama care prezintă o importanță covârșitoare pentru educarea caracterului, fiind cea mai scumpă și mai apropiată ființă pentru copil. Maica Domnului este un reper și cel mai bun exemplu pentru mamele din lume, fiind alături de Fiul ei prin devotament, iubire și credință.

O bună mamă va povesti despre îngerii, îndeosebi despre îngerul păzitor, care îi iubește atât de mult pe copiii buni.

Mama își iubește copilul până la spiritul de sacrificiu, nedorind nimic în schimb decât să vadă revărsând în sufletul copilului iubirea de Dumnezeu și de semenii.

„Cu adevărat, iubirea mamei creștine către copilul ei și iubirea copilului față de mama sa înseamnă ridicarea sufletului la iubirea lui Dumnezeu și a voii Lui“. Aceasta este piatra unghiulară a educației religioase ce duce și la realizarea caracterului creștin.

Lângă acestea se adaugă seriozitatea și energia tatălui, ce ajută ca dezvoltarea morală să devină cât mai completă și mai frumoasă în varietatea ei.

Între părinți și copiii să existe o bună comunicare, o ascultare de ambele părți, copiii să asculte de părinți în sfaturile bune pe care le primesc, dar și părinții să audă cu adevărat ceea ce spun și își doresc copiii.

Ei să îndrume pe copiii lor să trăiască creștinește cu frică de Dumnezeu și vor fi ascultători, recunoscători, iar dacă vor fi învățați să iubească pe Dumnezeu, atunci și copiii vor iubi în mod sincer pe părinți.

Cea mai bună moștenire pe care o pot lăsa părinții copiilor este educația, iar ei să fie adevărați oameni pentru a deveni și copiii la fel, oameni adevărați, cu o conduită morală și desăvârșire în ce este frumos și folositor nu doar trupește ci și sufletește.

Profesor disciplina Religie Ortodoxă, Lemnaru Mihaela

Rugă pentru părinți

Doamne Dumnezeule Bun și Milostiv
Ajută-mi părinții mei
Protejează-i de cursele vieții
Dă-le zile multe și frumoase
Iar eu copil să le fiu binecuvântare lor,
Balsam în durere și mireasmă curată
Să fiu pentru părinții mei
Și te rog Doamne
Adună-le credința în rugă aprinsă
Iar iubirea mea să se transforme în mărgăritar
Și fericire pură.
Amin!

Lemnaru Maria-Teodora-elevă cls. a IV-a B

Interviul doamnei profesor Victoria Ghioca

(interview acordat elevelor *Ducu Maria* și *Bărbuță Patricia*, clasa a V-a A în cadrul concursului național de creație „Biserica și școala din sufletul meu“ secțiunea multimedia - Interviul cu una din personalitățile eparhiei care a avut o contribuție importantă în domeniul educației.)

Eleva: Vă plac copiii?

D-na Ghioca: Da, îi iubesc și îi înțeleg și toată viața i-am înțeles. Am încercat de la ei să scot ce e mai bun și nu i-am provocat în momentul în care erau nervoși, i-am lăsat să gândească ei singuri și să găsească calea cea mai bună.

Eleva: Vă e dor de școală?

D-na Ghioca: Sunt în școală toată ziua că la mine toată ziua vin copiii și vin în fiecare an generație de generație, iar când nu pot eu să ajung la ei vin ei la mine, de exemplu anul acesta. Mie mi-au plăcut copiii în general foarte mult!

Eleva: Cum vi se par copiii din zilele noastre?

D-na Ghioca: Copiii sunt copii din toate timpurile. Lucrurile au evoluat. Pe vremea mea copiii aveau mai puține informații și părinții stăteau mai mult cu copiii și lucrurile decurgeau mai normal. Acum există tv, internet și câteodată copiii ne depășesc pe noi, dar ei dacă știu și sunt educatori buni, pot ajunge cum erau părinții la vremea lor.

Eleva: Ce părere aveți despre Biserica Ortodoxă?

D-na Ghioca: Biserica Ortodoxă ne-a ajutat de multe greutăți și ne-a creat drumul către Dumnezeu, am crezut în biserică, mi-am botezat copiii aici în biserică...

Eleva: Ce sentimente vă inspiră credința?

D-na Ghioca: Liniște, pace, siguranță și un echilibru.

Eleva: Considerați că există o legătură strânsă între Biserică și școală?

D-na Ghioca: Cred că de noi depinde ca legătura aceasta să fie mai puternică și de copii și de părinți, de profesori și de domnii preoți, pentru că legătura se face cu ajutorul oamenilor și oamenii trebuie să știe unii de alții și de nevoile lor.

Eleva: Am auzit că există de câțiva ani o tradiție locală crosul Adrian Ghioca.

D-na Ghioca: Eu cu soțul meu am venit în același oraș Sinaia. Soțul meu a lucrat în învățământ din 1962 până în anul 2005, toată lumea îl cunoștea și l-a apreciat, iubea copiii foarte mult și a dorit randamentul lor să fie maxim pentru capacitatea lor intelectuală. Lumea l-a apreciat și din cauza aceasta s-a dat numele unei străzi: Adrian Ghioca și s-a înființat crosul Adrian Ghioca. Domnul primar Vlad Oprea a fost elevul nostru și știa cât suflet punem eu și soțul meu în toate activitățile cu elevii și a considerat ca în fiecare an de Ziua inimii să se sărbătorească crosul Adrian Ghioca, pentru că el a murit de infarct. Și sportul e sănătos și din punct de vedere intelectual, de exemplu dacă vrei să cunoști un copil cu adevărat urmărește-l pe terenul de sport și o să observi dacă e luptător, dacă nu e egoist. Sportul ne ajută în toate direcțiile.

Eleva: Ce părere aveți despre proiectul nostru „Școala și Biserica în sufletul copiilor“

D-na Ghioca: Am o părere foarte bună. Între Biserică și școală trebuie să existe o legătură strânsă. Eu știu că în Sinaia la sărbătorile mari toți copiii participă la Biserică. În Biserică ai o liniște și o pace sufletească când te rogi și merită să te duci acolo, deși Dumnezeu este peste tot și te poți ruga oriunde, dar în Biserică există o altă pace interioară...

Eleva: Mulțumim foarte mult pentru interviu.

D-na Ghioca: Și mie mi-a făcut mare plăcere că ați venit la mine.

Rugăciune pentru părinți

Doamne Dumnezeule mă rog pentru iubiții mei
părinți
Pe care-i consider ca pe niște sfinți
Și mai valoroși ca orice arginți
Ei mă alintă când îmi este greu
Și îmi sunt alături mereu
Doamne, dă-le sănătate, bucurie și de mântuire
Să aibă grijă de mine și să mă sprijine să fac doar
bine.

Dragnea Bianca - elevă clasa a V-a A

ȘCOALA DE IERI, ȘCOALA DE AZI

Am discutat cu elevii clasei a VI-a B, în timpul orei de dirigință și am încercat să realizăm o paralelă între școala din prezent și cea din trecut. Înainte de a purta această discuție, i-am rugat pe elevii clasei să se informeze la părinți despre cum era școala în perioada în care aceștia erau elevi. Am fost plăcut surprinsă să constat că elevii au acordat un interes deosebit acestei teme și împreună am reușit să tragem o serie de concluzii foarte interesante. În cadrul acestei activități, elevii au lucrat în echipe, iar la final am constatat că toți elevii conștientizează faptul că școala din prezent prezintă atât avantaje cât și dezavantaje.

Majoritatea echipelor au considerat că cel mai mare avantaj al școlii din prezent este accesul la informație, urmat de libertatea de exprimare și de faptul că elevii au mai multe posibilități de a-și apăra drepturile.

Totuși elevii au concluzionat că școala de azi are și o serie de dezavantaje cum ar fi: existența mai multor acte de indisciplină și popularizarea acestora prin intermediul mass-mediei, superficialitatea studiului datorită timpului pe care mulți elevi îl pierd zilnic pe laptop, tableta și calculator precum și timpul redus petrecut în aer liber cu prietenii și colegii datorită faptului că rețelele de socializare au căpătat o amploare deosebit de mare.

„Din punctul nostru de vedere, școala nu mai este ce a fost odată. Pe vremea părinților noștri, lumea era obișnuită cu o altă formă de autoritate care impunea respect și nu avea dreptul să se exprime cum o facem noi acum. Pe atunci, unii profesori erau duri și chiar violenți, bătându-i pe elevi cu linia peste degete sau câteodată mai rău. Ne-au povestit părinții că atunci când erau în gimnaziu aveau nevoie de aprobare de la diriginte pentru a merge la cinematograful în timpul liber. Cu timpul, lucrurile s-au schimbat. În momentul de față, în școală nu mai există seriozitate, implicare și pasiune din partea unor cadre didactice, iar elevii sunt nerespectuoși față de profesori.

În concluzie, diferența dintre școala de altădată și cea de azi este că toată lumea o trata cu seriozitate.“

Șerban Maria și Titianu Olimpia – eleve clasa a VI-a B

„Pentru noi, școala reprezintă primii pași spre cunoaștere și educație, la fel cum a reprezentat și pentru părinții noștri. Suntem bucuroși că avem în fiecare zi alături de noi profesori care ne învață și ne îndrumă pentru a lua cele mai bune decizii, ba chiar mai mult, pentru a ajunge cineva în viață. Spre deosebire de părinții noștri, nouă școala ne oferă mai multe posibilități și condiții pentru a învăța. Pe vremea lor nu exista „Google“ și „Wikipedia“, copiii se ajutau între ei. Comparativ cu noi, ei aveau trei trimestre, iar ei erau evaluați în note, nu în calificative. Începând din clasa a doua, ei erau pionieri, purtând la gât o cravată roșie. Lor le-au fost impuse diferite lucruri specifice regimului comunism.

Suntem mândri de profesorii și de școala pe care o avem.“

Imre Bianca și Negrescu Daniel – elevi clasa a VI-a B

„Acum treizeci de ani abecedarul și manualul erau unice. Azi există mai multe tipuri de abecedare, manuale și culegeri. Atunci nu puteai intra în școală dacă nu erai îmbrăcată în sarafan și nu purtai bentița albă pe cap. Pe uniformă trebuia prinsă matricola pe care era trecută școala de proveniență și numărul de înmatriculare al elevului. Azi se poartă un semn distinctiv pentru a marca apartenența elevilor la o anumită școală. În vremea aceea, pentru un referat trebuia să citești mai multe cărți de la bibliotecă deoarece nu exista net. Azi, datorită tehnologiei afli tot ce dorești într-o clipă.

În opinia noastră, școala a devenit un loc mai plăcut pentru a învăța și a socializa.“

Bernațchi Ioana și Istrate Andrei - elevi clasa a VI-a B

După ce am realizat această activitate la ora de dirigenție, ne-am gândit că ar fi interesant să aflăm și opinia unui părinte despre aceasta temă și am rugat-o pe doamna Barbu Mihaela (șefa comitetului de părinți pe clasă) să ne spună câteva cuvinte. Plină de nostalgie doamna Barbu ne-a declarat:

„Privesc cu nostalgie spre anii copilăriei mele și re trăiesc prima zi de școală, cu frumusețea și emoția ei, o zi deosebită a cărei amintire va rămâne mereu vie. Dar anii au trecut și am crescut în perioada comunistă, cu bune și rele. De asemenea, îmi amintesc cu plăcere de tot ce am realizat atunci când eram copil, de activitățile din afara orelor de școală, când se mergea la Casa pionierilor și care ne-au ajutat să ne descurcam altfel în viața.

Acum mă uit la fetița mea și încerc să compar ce am făcut eu cu ce face ea acum și îmi dau seama că există asemănări gen, sunt aceleași școli și poate și aceiași profesori, dar deosebirile sunt vis-a-vis de ceea ce au adus noile generații odată cu trecerea timpului și pe care chiar și noi, generațiile mai vechi, trebuie să le acceptăm și anume tehnologia, modul de comunicare, transmiterea informației, etc.

Dar ceva totuși nu ar fi trebuit să se schimbe niciodată și anume „meseria de elev“ să rămână aceeași, să existe respect atât din partea elevilor către profesori cât și din partea părinților către profesori, să existe uniforme pentru a nu mai crea diferențe între elevi, să aibă activități care să-i ajute să-și aleagă un drum în viață, să învețe ce înseamnă munca de voluntariat, etc.

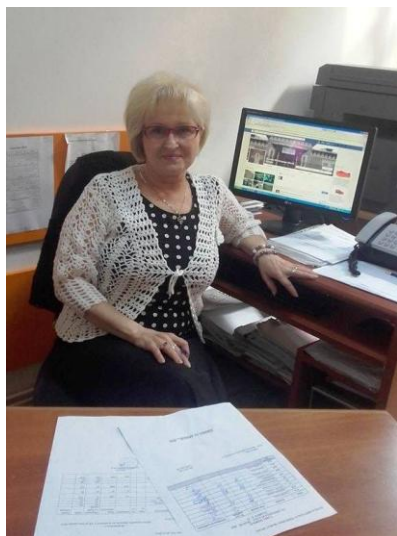
Ne dorim copii care să reușească în viața pe propriile lor picioare, așa cum am făcut și noi.

Dar să nu uităm ca avem și copii în România care au ajuns pe culmi înalte și suntem foarte mândri de ei că ne reprezintă.

In concluzie, eu cred că nu putem compara viața de elev de atunci cu cea de acum, pentru că ar fi ca o comparație între mere și pere.“

Profesor Firăstrăeru Mădălina

DIRECTORII ȘCOLII „PRINCIPESA MARIA“ SINAIA: PROFESIONALISM, SOBRIETATE, ATITUDINE, SENSIBILITATE.

Am onoarea să fac parte din colectivul Școlii Gimnaziale „Principesa Maria“ Sinaia, o școală cu rezultate deosebite și oameni deosebiți.

În februarie 1998 când m-am alăturat acestui colectiv, directorul Școlii era prof. Stoica-Vasilescu Bombonica, un om minunat și sensibil cu care am avut o colaborare extraordinară atât ca director - secretar cât și ca prieten. Din nefericire doamna prof. Stoica-Vasilescu Bombonica, nu mai este printre noi din anul 2014.

Din anul școlar 2006/2007 până în anul școlar 2014/2015 (cu excepția anului școlar 2011-2012) am avut deosebita onoare să colaborez cu domnul director prof. Calciu Adrian. Ce pot spune despre domnul director prof.

Calciu Adrian? Caracterizat prin menținerea unui echilibru comportamental, un om integru și sobru, a știut să mențină o atmosferă plăcută la nivelul relațiilor dintre colegi în unitatea noastră de învățământ. Înainte de a lua o decizie gândea și nu-și lua niciodată înapoi cuvântul dat, iar în viața de zi cu zi era un exemplu. Datorită eforturilor făcute de către domnul director Calciu Adrian, Școala ”Principesa Maria” a ajuns la un nivel maxim de performanță.

În anul școlar 2011-2012, colaborarea cu domnul director prof. Moldoveanu Călin-Dragoș, a fost o colaborare scurtă, fiind o personalitate hotărâtă, fără a se abate de la „litera legii”. Cu stilul de lucru al domnului director Moldoveanu Dragoș, eram obișnuită deoarece mi-a fost profesor de matematică în primul an de liceu.

Anul acesta școlar 2015-2016, un nou director a venit la conducerea Școlii Gimnaziale „Principesa Maria“ Sinaia, în persoana doamnei prof. Drăcea Mihaela-Cornelia. Despre doamna director pot spune că este la început de drum în cariera de manager, iar colaborarea director - secretar se dovedește a fi una foarte bună pe plan profesional. Doamna director, are capacitatea de a gestiona cu calm chiar și situațiile dificile care apar în școală, în același timp este preocupată de continuarea maximizării rezultatelor școlare.

Doamna director Drăcea Mihaela-Cornelia, dorește ca acțiunile sale manageriale să fie bine realizate pentru a avea loc o creștere/ dezvoltare a organizației școlare cu efecte benefice, dezvoltare ce se va realiza într-un context extern corespunzător, dar și într-un context intern în care preponderente sunt relațiile interumane și gradul de motivare.

De la fiecare dintre domnii directori am învățat lucruri diferite, pentru că fiecare a avut alt plan, alt stil de muncă și pentru mine a fost un lucru benefic deoarece așa mi-am îmbogățit bagajul de cunoștințe pentru carieră.

Din punct de vedere profesional consider că am atins standardele de performanță caracteristice școlii noastre, standarde pe care le-a atins și fiul meu Lixeanu Octavian-Florin, atât ca absolvent al Școlii „Principesa Maria“ Sinaia - șef de promoție 1998, absolvent al Colegiului „Mihail Cantacuzino“ Sinaia - șef de promoție 2002, cât și în cariera sa profesională.

Secretar Lixeanu M.

ȘCOALA NOASTRĂ = ȘCOALA PĂRINȚILOR

Pentru mine, cei opt ani petrecuți la ”Principesa Maria” au fost o oportunitate pentru a cunoaște persoane noi și pentru a învăța lucruri noi, chiar foarte interesante. Datorită faptului că am fost înscris la această școală, am putut vizita, împreună cu doamna dirigintă și colegii mei, foarte multe locuri interesante!

Cât despre părinții mei... pentru ei școala a fost, poate, cel mai important aspect al copilăriei lor. Din păcate doar mama mea a învățat în această școală minunată!

Copiii mei vor învăța, probabil, tot aici și sunt sigur că vor avea parte de profesori minunați, ca și cei pe care i-am avut eu!

Antonio Ferentz - elev clasa a VIII-a A

Școala, instituție de învățământ, este ca o a doua casă pentru mulți copiii. Pentru mine, Școala ”Principesa Maria” a însemnat mult, deoarece, aici, mi-am întâlnit o parte dintre prieteni.

Aici am învățat să fac diferența între bine și rău, cum să mă comport, cum să formez pentru viață!

Îmi va fi dor de școală, de profesori și de colegii mei!

Teodora Vlăsceanu - elevă clasa a VIII-a A

De-a lungul celor opt ani petrecuți în Școala ”Principesa Maria” am trăit bucurie și totodată emoție!

Până și azi îmi aduc aminte prima zi de școală, unul dintre cele mai emoționante momente din viața mea... Nu cunoșteam pe nimeni și nu îmi dădeam seama că niște copii pe care nu-i văzusem niciodată până atunci, îmi vor deveni cei mai buni prieteni!

Însă, cele mai mari emoții le avea mama care m-a încurajat, așa cum a făcut mereu de atunci, ajutându-mă să îmi înving emoțiile și să păstrez frumoasă amintirea zilelor de școală!

Cred că primii opt ani reprezintă cea mai frumoasă perioadă din viața oricărui elev, deoarece în această perioadă învăță, se dezvoltă emoțional, leagă prietenii, fiind capabil să privească lumea cu alți ochi, de copil!

Rareș Mușea - elev clasa a VIII-a A

Pentru mine cei opt ani petrecuți în Școala ”Principesa Maria” au reprezentat o perioadă minunată, dar este o peste ce se termină anul acesta.

Am cunoscut persoane minunate cu care am legat prietenii pe viață și alături de care am trăit momente speciale, pe care mi le voi aminti mereu.

Andrei Păunescu- elev clasa a VIII-a A

Când am intrat în curtea Școlii ”Principesa Maria” pentru prima dată, în față am văzut un palat. Nu unul de cleștar, ca în basme, ci unul cu aer misterios și impunător, ca cel medieval. Eram extrem de emoționată! M-am bucurat să văd cât de prietenoși sunt colegii mei. M-am împrietenit destul de repede cu mulți dintre ei și mereu ne-am înțeles bine. Cred că cele mai mari emoții le-a avut mama. O întrebam mereu cum va fi școala, cum va fi doamna învățătoare și, mai târziu domnii și doamnele profesor.

Am învățat că școala nu este ceva obligatoriu, dar este ceva necesar. Este o diferență mică, dar importantă!

Astfel, când veți vedea împreună cu copilul dumneavoastră un cerșetor sau un om fără casă, să nu-i spuneți ”Dacă nu înveți, vei ajunge ca el!”. Spuneți-i ”Dacă vei învăța, vai face o lume mai bună pentru el!”.

Alexandra Tofan - elevă clasa a VIII-a A

Ultimii opt ai vieții mele, petrecuți în Școala ”Principesa Maria”, au fost fantastici pentru mine, deoarece am cunoscut persoane uimitoare cu care mi-am creat multe amintiri. Faptul că aceste amintiri s-au împletit cu evenimentele trăite în școală, reprezintă pentru mine un lucru extraordinar, memorabil!

Cătălina Bota - elevă clasa a VIII-a A

CLASELE a VIII-a – GENERAȚIA 2008-2016

BAFTĂ TUTUROR!

